

๑

เมื่อ ตูม นที เมธ และมะไฟ มาถึงบริเวณวัดก็ได้ยินหมาเห่าเสียงขรม เด็กวัยรุ่นทั้งสี่ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับหมาวัดเหล่านั้น เห็นหมาแต่ละตัวแตกตื่นวิ่งห่างจุกกันกันกระเจิดกระเจิง ทุกตัวพอวิ่งออกมาตั้งหลักได้ ก็พากันยืนเรียงหันหน้าเห่าอย่างเอาเรื่อง ขณะที่หมาบางตัวส่งเสียงร้องเหมือนเจ็บปวด บางตัวก็ร้องโหยหวน ทำให้เด็กวัยรุ่นที่เพิ่งมาถึงวัดพร้อมอาหารหมาและอุปกรณ์เลี้ยงหมาที่ถือกันคนละไม้ละมือต่างชะงักยืนมองหาสาเหตุที่ทำให้พวกหมาวัดพากันแตกตื่นราวกับเผชิญโลกแตกถล่มทลายนั้นเลยทีเดียว

“นที ข้าว่าพวกหมาวัดกำลังถูกด้อนจับไปทำลูกชิ้นแห้งๆ” เด็กหนุ่มร่างอ้วนร้องบอกเพื่อนที่ยืนอยู่ข้างๆ

เขาชื่อ มะตูม หรือที่เพื่อนๆ เรียกว่า ตูม เขาเป็นเด็กหนุ่มร่างอ้วน ผิวขาว ตาเรียวยาวตี่บอกยี่หื้อเผ่าพันธุ์ลุ่มน้ำแยงซี บรรพบุรุษเขามาจากเมืองจีนด้วยเสื่อผืนหมอนใบ มาตั้งรกรากในเมืองไทยจนร่ำรวย ตูมเป็น

ลูกชายคนเดียวของเจ้าแก้วร้านทอง มีแม่เป็นคนไทย ตูมจึงเป็นอาตี๋ของ
เตี้ย ของอากงอาม่า และของญาติๆ ทางเตี้ย

นี่ เด็กหนุ่มผิวคล้ำ หน้าตาคมสัน หล่อเหลาเอาการ แม้วัยจะ
เพิ่งย่างสิบเจ็ด แต่ความสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตรนั้นทำให้ตูมต้องแหงน
หน้าพุดด้วย

“ท่าจะใส่อะไรอย่างตูมบอกนะ เมธ รีบไปช่วยพวกมันเร็ว”

หนุ่มน้อยวัยเดียวกันชื่อ เมธ ความสูงไล่เลี่ยกัน เรียวนหน้าคม ผิว
สองสี ความหล่อพอๆ กัน พยักหน้าขณะรับคำว่า “ไปก็ไป เร็วนะมะไฟ
ตูม เดี่ยวหมาถูกจับขึ้นรถไปหมด”

เมธพลอยหันไปเฝ้าเด็กสาวร่างบอบบาง ผิวขาวอมชมพู ดวงตา
สดใส เรียวนหน้ารูปไข่ ปากนิคจุมุกน้อย เรียกว่าสวยเป็นดาวโรงเรียน
และในชั้นเรียนเลยทีเดียว

“เร็วเข้าตูม พวกเขาไปกันแล้ว” เด็กสาวเร่งเพื่อนเจ้าเนื้อ ขณะที่
นทีกับเมธวิ่งลวงหน้าไปก่อนแล้ว

เมธตามนทีไปติดๆ สักครู่ทั้งสองก็ถูกส่วนโค้งกำแพงโบสถ์บดบัง
มะไฟเห็นท่าจะซึกซ้าหากมีวียักอยู่กับหนุ่มน้อยเจ้าเนื้อ ซึ่งมี
น้ำหนักตัวมากกว่าแปดสิบกิโลกรัม แต่อยู่ในวัยแค่สิบหกเศษๆ เด็กสาว
เร่งฝีเท้าหนีเจ้าอ้วนไปอีกคน แต่ละคนล้วนฝีเท้าไว ไม่ทันไรก็ทิ้งเด็กหนุ่ม
หุ่นตุ่มกึ่งจมนมองไม่เห็นฝุ่น

ตูมชวยเท้าตามเพื่อนๆ ไปจนถึงต้นขาอวบอ้วนเสียดสีกันแสบร้อน
เหงื่อทะลักไหลอาบหน้าอวบอูมของเขา ตูมยกแขนปาดเหงื่อบนใบหน้า
เขาหายใจหอบเหนื่อยจนตัวโยน ไม่ต่างกับควายหอบแดด

เสียงหมาทั้งเห่า ทั้งขู่ว่าราม มีหลายตัวยื่นเห่าอยู่ข้างกำแพงวัด
บ้างก็แฉกหอรระซัง

“เฮ้ย! รอดด้วยสิ พวกแกนี่แยจจริง” ตูมตะโกนต่อว่าเพื่อนๆ ทั้งที่

มองไม่เห็นพวกเขาเหล่านั้นแล้ว ที่บริเวณวัดมีแต่เสียงหมาเห่าระงม

ตุ้มผ่นลมหายใจทางปาก ยกมือปาดเหงื่อบนใบหน้าอีกครั้ง แล้วตั้งหน้าชอยเท้าวิ่ง แต่เท้าเจ้ากรรมข้างหนึ่งขวิดขาตัวเองเสียหลักจนทำบิด ทำให้สายรองเท้าฟองน้ำยี่ห้อข้างบินขาดออก ตุ้มเซตลกร่างอ้วนจ้ำม่ำเอียงวบ ก่อนจะล้มคะมำลงจับพื้นทรายเข้าเต็มรัก ยังโชคดีที่บริเวณนั้นไม่ใช่พื้นคอนกรีต ร่างเจ้าเนื้อบางส่วนเพียงฝังลงบนพื้นทราย มิเช่นนั้นแล้วหน้าอวบๆ ของตุ้มมีหวังได้แผลถลอกปอกเปิกแน่

“โอ๊ยฉิบ! กูนี่แย่จริงว๊าย!” ตุ้มยกคอขึ้นๆ พอให้พ้นไม่จับดิน ทั้งไบหน้าขาวอวบอ้วนมะลอกมะแลงไปด้วยเม็ดทราย หมาวัดตัวหนึ่งหนีมาอย่างรีบเร่ง ครั้นประจันหน้ากับตุ้ม มันก็ผงะเบรกจนตัวโก่ง พื้นทรายฟุ้งกระจายเพราะมันก็ตกใจพอๆ กับมะตุ้มที่ตื่นมันเช่นกัน พอตั้งสติได้ ตุ้มก็ร้องขึ้นว่า

“เฮ้ย! พวกแกจ้ำข้าไม่ได้เหรวอะ เดี่ยวพล่อยให้อดข้าวชะเลย อย่าเห่านะ!”

หมาวัดจ้องหน้าอวบอ้วนอยู่ครู่หนึ่ง มันคงจำเสียงได้จึงกระดิกหางให้ ครั้นเห็นอาหารเม็ดที่หกเรียรดแถวนั้น มันก็จำได้ว่าเป็นกลุ่มเด็กที่เอาอาหารมาเลี้ยงทุกวัน คราวนี้เจ้าหมาวัดขยับตัวเข้ามาใกล้ หมายถึงเลียหน้าเลอะๆ ของตุ้ม

“ยะ...อย่า...อย่าเลียหน้าข้า เจ้าพวกนี้พูดดีด้วยแล้วเสียปาก” ตุ้มบ่นขณะพยายามยันกายพลางตั้งเข่าจนก้นโด่ง ทันทินั้นไบหน้าก็เอียงวบคะมำลงจับดินอีกครั้ง เพราะแขนรับน้ำหนักไม่ไหว ในที่สุดก็พยายามช่วยตัวเองลุกขึ้นยืนจนได้ แต่ก็เล่นเอาเหงื่อทะเล็กเป็ยกชุ่มโชกทั้งตัว ยิ่งเพิ่มความมอมแมมหนักเข้าไปอีก

ตุ้มก้มมองอาหารหมาที่หกเรียรด พลางเอ่ยกับหมาวัดตัวนั้น

“เอ็งเก็บกินซะให้หมด”

เจ้าหมาวัดกระดิกหางแล้วก้มลงเลียกินอาหารเม็ดอย่างว่าง่าย
ตูมหมุนคอสั้นๆ มองหาเพื่อน แต่ไม่เห็นใครสักคน คงมีแต่เสียง
หมาเห่ารอบวัด จากใต้ถุนกุฏิ ใต้ถุนศาลาหลังใหญ่ แม้แต่รอบๆ โบสถ์
เสียงเห่าหอนดังอยู่ทั่วบริเวณวัด

คราวนี้ก้มมองตัวเอง เสื้อยืดสีน้ำเงินเข็มเประอะทรายเต็มหน้าอก
พอยกมืออวบอูมปิดเม็ดทรายทิ้ง ก็ปรากฏภาพหมาสี่ห้าตัวชูหัวสลอนอยู่ใน
ในครึ่งวงกลม ใต้ภาพสลกรีนรูปหมาสี่ขาต่าง มีข้อความติดทรวงว่า
‘เมตตาคารมค้าจุนโลก กลุ่มคนรักขมะหมา’ ถัดลงมาเป็นชื่อโรงเรียน

เสียงนกพิราบที่อาศัยชอกหลีบหลังคาโบสถ์ทำรังเลี้ยงลูกอ่อน
ครางฮือๆ เหมือนเสียงคนครวญคราง บางตัวก็กำลังป้อนอาหารลูกน้อย
บ้างก็กำลังโฉบบินจากหลังคาโบสถ์ ผู่นกพิราบคงคิดว่าไม่ปลอดภัยขณะ
เบื่อง่ายยังมีเสียงหมาวัดเห่าดังตลอดเวลา

มะไฟพาร่างระหงโผล่หน้าออกมาจากเหลี่ยมกำแพงโบสถ์

“ตูม ทำไมช้านักล่ะ”

พูดพลางซอยเท้าเข้ามาหา พอมองไปที่พื้นก็ตามเสียงรัว

“ตูม นายล้มเหวอ อาหารหมาหมด”

“ก็...ล้มนะสิ ฉันรีบวิ่งตามพวกเธอ” ตูมทำหน้าที่เหมือนอยากจะ
ร้องไห้

มะไฟหัวเราะจนเห็นฟันซี่เล็กๆ ชาวสะอาดเรียงราย เด็กสาวทำ
เสียงปลงสังเวช

“ใครบอกให้เธอรังกันเล่า! ตรงนี้มันพื้นทราย น้ำหนักตัวอย่างเธอ
ไม่เหมาะจะวิ่ง รู้มั๊ย!”

เด็กสาวพูดเชิงตำหนิขณะก้มลงใช้มือกวาดอาหารเม็ดที่อยู่บนพื้น
ทรายเอาใส่กล่องพลาสติก แต่พอเห็นมีทรายปะปนมาด้วยก็หยุดมือ

“หกทั้งกล่อง เก็บได้นิดเดียว ทิ้งไว้ให้หมาเลียกินคงหมดไปเอง”

“เพราะพวกเธอไม่คอย ฉันถึงได้วิ่งจนล้าหมด” ตูมเซ็ดเหงื่อบนใบหน้าพลางพูดเชิงต่อว่า

“คอยได้ไง นทีกับเมธรีบร้อนขนาดนั้น หมาวัดยังถูกเทศบาลใช้สวิงด้ามยาวไล่จับไปตั้งหลายตัว ถ้ามันคอยเธอ หมาวัดคงถูกจับไปหมด พวกหมาแม่ลูกอ่อนกับหมาอ่อนแอหลายตัวหนีไม่พ้น ทำให้ลูกหมาเล็กๆ พลอยถูกจับไปหลายตัว” มะไฟเล่าด้วยสีหน้าไม่สู้ดี เพราะเป็นห่วงหมาที่ถูกจับไป

“เทศบาลจับหมาวัดไปทำไม” ตูมถาม

“เอาไปกำจัดทิ้งนะสิ” เด็กสาวเลี้ยงคำว่า ‘ฆ่า’ เพราะฟังแล้ว โหดร้ายเหลือเกินสำหรับเธอและพวกพ้อง

“โหดร้าย! โหดร้ายสิ้นดี พวกเทศบาลไม่รู้รีงว่าพวกเราดูแลมันอยู่” ตูมร้องขึ้น ใบหน้าอวบขาวกลายเป็นสีชมพู ก่อนจะเปลี่ยนเป็นแดงเข้มด้วยความโกรธ

“เราไปหานทีกับเมธกันเถอะ” เด็กสาวชวนเพื่อนเจ้าเนื้อ แล้วรีบเดินไปอย่างรวดเร็ว

ลูกชายเฒ่าแก่ร้านทอง ‘เม้งไทยหลี’ เร่งเท้าตามเด็กสาวผู้เป็นเพื่อนจนพุงกระเพื่อม เหงื่อที่ท่าท่าจะยุบกลับทะลักไหลออกมาอีก เจ้าตัวต้องยกคำแขนบดป้ายบ่อยๆ ไม่เช่นนั้นจะมีหวังไหลเข้าตาบิพหีย์

“เร็วตูม! เดี่ยวไม่ทันรถเทศบาล” มะไฟหันมาเร่ง แต่อดสงสารอาการเดินตุบตุบเตปของคอนอ้วนไม่ได้ จึงชะลอฝีเท้าลงจนเพื่อนเจ้าเนื้อก้าวขึ้นมาเทียมข้าง

“เอ้า! รองเท้าสายขาดยังไม่ทิ้งอีกหรือ” มะไฟถามขึ้น

“จะทิ้งทำไมละ ซื่อสายมาเปลี่ยนก็ได้เหมือนเก่า รักษาสิ่งแวดล้อมและยังประหยัดด้วยนะ ถ้าซื่อใหม่ก็ต้องแพงกว่าซื่อสายมาเปลี่ยน” ตูมให้เหตุผล เขาถือรองเท้าสายขาดและสวมรองเท้าอีกข้าง

ที่สายยังดี ทำให้ท่าเดินของเขาเอียงเหมือนจะล้ม มะไฟทั้งรู้สึกเป็นห่วง และนึกหมั่นไส้ในความซี้เหนียวของเพื่อนเจ้าเนื้อ แต่คิดอีกทีก็ดีดั่งเขาบอก อย่างน้อยก็ฝึกนิสัยประหยัดให้คุ้นเคย

ประตูด้านหลังโบสถ์เปิดกว้าง รถบรรทุกหมาของเทศบาลหายไป แล้ว ที่นั่นมีแต่นกที่กับเมธยืนคุยกันอยู่อย่างใช้ความคิด เมื่อมะไฟกับตุ้มเดินเข้าไปรวมกลุ่ม นทีก็ถอนใจแล้วเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าหนักใจ

“พนักงานเทศบาลไม่ยอมปล่อยหมาให้เรา” นทีพูด

“ทำไมนทีไม่บอกว่าเป็นหมาที่พวกเรารับผิดชอบดูแลอยู่” มะไฟถามด้วยน้ำเสียงเร่งเร้าตามนิสัยคนใจร้อน

“บอกแล้ว ฉันทกับเมธช่วยกันพูดว่าเราเลี้ยงดูพวกมัน แต่เขาไม่เชื่อ”

เมธหันมามองหน้ามะไฟแวบหนึ่ง “เราช่วยกันบอกพนักงานเทศบาล แต่เขาอ้างว่าหมาวัดเหล่านี้เป็นพวกหมาจรจัด ไม่มีเจ้าของ ไม่ได้ฉีดยาป้องกันโรคกลัวน้ำ เขาบอกว่าช่วงฤดูร้อนอย่างนี้ หมาเป็นโรคกลัวน้ำหรือหมาบ้าเยอะ ปีหนึ่งมีคนถูกหมาบ้ากัดมากมาย เสียค่ายารักษาเป็นเงินหลายล้าน เทศบาลทั่วประเทศจึงมีนโยบายกำจัดหมาจรจัด” เมธอธิบาย

“ทำไมเทศบาลใจร้ายนัก ไม่รักหมาบ้างเลย” ตุ้มร้องขึ้น ก่อนจะพูดต่ออีกว่า “พวกนายทำไมไม่บอกว่า หมาวัดทุกตัวฉีดยากันโรคกลัวน้ำแล้ว เขาจะได้ปล่อยตัวที่จับไว้”

“เขาก็ไม่เชื่ออยู่ดี” นทีพูด

ตุ้มถามสวนขึ้นมาว่า “ทำไมล่ะ”

“หมาที่ฉีดยาป้องกันโรคกลัวน้ำแล้วต้องมีทะเบียนประวัติและแผ่นป้ายเล็กๆ แขนงคอไว้ เขาจึงจะเชื่อว่าหมาได้รับการฉีดวัคซีนกันโรคกลัวน้ำ” นทีตอบ

“ฮึ!” ตุ้มทำเสียงขึ้นจุก “ก็...หมาพวกนี้มีเจ้าของที่ไหน พวกเลี้ยง

พอเบื้อแล้วก็เอามาปล่อยวัด ปล่อยให้พระท่านรับผิดชอบดูแลพวกมัน เบื้อนักพวกคนหน้าเนื้อใจเสือนี้” ตุ่มบ่น

นทีกับเมธมองสบตากันพลางทำหน้ายิ้มๆ ส่วนมะไฟก็เห็นด้วยกับ คำพูดของตุ่ม

“ใช่...ใช่ ตอนเป็นลูกหมาไปซื้อมาเลี้ยง ทะนุถนอมรักใคร่เอ็นดู ปานลูกคนหนึ่งทีเดียว”

ตุ่มร้องแซงขึ้นว่า “ใช่...จริง พวกเรียกหมาว่า ‘ลูก’ เลี้ยงอาหาร ดีๆ ซื่อเสื่อผ้าให้ใส่ อาบน้ำทาแป้งให้ตัวสะอาด แถมฉีดน้ำหอม ให้นั่งรถ เก่งโชว์ อุ้มเดินเที่ยวห้าง พอหมาโตไม่น่ารักแล้วก็เบื้อไม่อยากจะดู แอบเอามาปล่อยทิ้งในวัด ฉันทละเบื้อนัก” ตุ่มสะบัดหน้าพลางบ่นปาก อย่างไม่สบอารมณ์

“เอาละ เรามาช่วยกันคิดว่าจะช่วยพวกหมาที่ถูกเทศบาลจับไป ได้ยังไง” นทีถาม

มะไฟขยับไหล่ ดวงตาคมหม่นลงเหมือนจันท์ถูกเมฆบดบังแสง เด็กสาวเห็นด้วยกับที่เพื่อนเจ้าเนื้อพูดทุกอย่าง

“เราขุนหมาทุกตัวที่เหลือเสียก่อน อาหารก็เตรียมมาแล้วนี่ ทั้ง อาหารเม็ดและข้าวคอกเศษอาหาร จากนั้นเราค่อยหาทางไปช่วยหมา พวกนั้น” มะไฟเสนอ

“เออ...จริงๆ ฉันทเห็นด้วย” เมธเห็นดีด้วย

เหล่าหมาทั้งหลายในบริเวณวัดต่างหายจากอาคารตึ่นกิ้ว พากัน เจียบไม่ส่งเสียงเห่า พวกมันต่างมาเย็นและนั่งรอจ้องดูกลุ่มเด็กๆ อย่าง ใจจดจ่อ เพราะเป็นเวลาที่เด็กๆ จะเอาอาหารมาขุนพวกมัน ทั้งหมาวัด และหมาจรจัดในตลาดก็พลอยมาร่วมอยู่กิน จำนวนหมาในวัดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เด็กๆ กลุ่มคนรักษ์มะหมาเกิดวิตกกังวลว่าจะไม่มีอาหาร พอเพียงสำหรับเลี้ยงหมาที่เพิ่มขึ้นทุกวัน

เด็กทั้งสี่ช่วยกันตักอาหารเม็ดและข้าวคลุกเศษอาหารใส่กระบะจานพลาสติก กะละมังเก่าๆ และภาชนะอื่นๆ ที่ใส่อาหารให้หมากิน ผูกหมาทั้งตัวเล็กตัวใหญ่หลากหลายพันธุ์ถูกฝึกมาให้รอคอยอย่างเป็นระเบียบ หมาบางกลุ่มยืนรอ บางกลุ่มก็นั่งรอจ้องจานอาหารด้วยอาการลึนห้อย น้ำลายไหลอย่างหิวโหย และบ้างก็กระดิกหางเอาใจพวกเด็กๆ ที่ให้อาหารมัน ผู้คนที่ผ่านไปผ่านมาอดไม่ได้ที่จะแวะดูและเอ่ยชม

“เออ...พวกหนูฝึกหมายังไง หมาทุกตัวมีระเบียบ มันรู้จักนั่งคอย ไม่แย่งกันกินอาหาร” ชายคนหนึ่งถาม

นที่ตอบว่า “พวกผมฝึกหมาก่อนจะให้อาหารครับ ถ้าเตรียมอาหารในภาชนะไม่เรียบร้อยก็ไม่ให้กิน ตอนแรกก็ฝึกยากเหมือนกัน ต้องใช้ความเด็ดขาด คือถ้าไม่เป็นระเบียบหรือแย่งอาหารกันกินก็ต้องปล่อยให้ออดเพื่อตัดสันดาน พอนานไปมันก็คุ้นเคย แต่พวกหมาใหม่ๆ ที่เพิ่งเข้ามาอยู่ มันก็เรียนรู้จากตัวอื่นเหมือนกันครับ” เด็กหนุ่มอธิบายขณะใช้มือตักอาหารใส่ภาชนะ

“พวกหนูเก่งจริงๆ ฝึกหมาจรจัดได้ ต่ไปฝึกอย่างอื่นดูบ้างนะ เผื่อจะเกิดประโยชน์ต่อพวกหนู เช่น ฝึกให้มันแสดงเพื่อหาทุนซื้ออาหารมาเลี้ยงหมา นี่พวกหนูได้เงินที่ไหนซื้ออาหารเลี้ยงพวกมัน” ชายคนเดิมถามด้วยความสนใจ เขายังยืนดูพวกเด็กๆ ทำงานอย่างขื่นขม เพราะไม่เคยคิดว่าเด็กยุคใหม่จะรู้จักคิดถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมเช่นนี้

มะไฟเห็นชายวัยกลางคนสนใจจึงตอบว่า

“แรกๆ พวกเราก็ช่วยกันเก็บสะสมจากเงินที่พ่อแม่ให้ไปโรงเรียนวันละนิด เอมารวมกันแต่ละอาทิตย์ แต่ก็ไม่พอหรอกค่ะ หลวงพ่อที่วัดท่านให้ข้าวสุกและเศษกับข้าวที่ชาวบ้านชาวตลาดใส่บาตรมา ทำให้ทุนรายจ่ายได้เยอะ หลวงพ่อแนะนำให้ตั้งตู้รับบริจาคด้วยค่ะ”

“ไอ้! ดีมากเลย เอ้า...วันนี้เอาบริจาคช่วยพวกหนูห้าร้อยบาทนะ”

พูดจบ ชายใจบุญก็ควักเงินจากกระเป๋ายื่นให้ มะไฟกระพุ่มมือไหว้ก่อนรับเงินจากผู้ใจบุญด้วยความนอบน้อม เด็กสาวรับเงินมาแล้วเดินไปหย่อนลงในตู้รับบริจาคที่วางอยู่บนโต๊ะเก่าๆ ได้ร่วมพิธี

“อ้อ มีตู้รับบริจาค” ชายใจบุญเพิ่งมองเห็นตู้รับเงินทำบุญกับหมาวัด

การบริจาคทานของชายวัยกลางคนทำให้คนอื่น ๆ ที่ยืนฟังอยู่ด้วยเกิดความศรัทธา ร่วมบริจาคเงินเพื่อซื้ออาหารเลี้ยงหมาหลายราย และหลายคนก็ยังสนใจดูการให้อาหารหมาของพวกเขาเด็กๆ ต่อ

เมื่อเตรียมอาหารพร้อมแล้ว ตูมก็พาร่างเจ้าเนื้อเดินเข้ามาใกล้เมธแล้วบอกว่า

“เป่าแตรให้สัญญาณซิเมธ”

เมธเป่าแตรพลาสติกสีแดง เสียงดังเหมือนแตรรถขายไอศกรีม

“เบ๊! เบ๊!” ลั่นเสียง ผูงหมาที่รายล้อมคอยเวลากินอาหารต่างแยกย้ายเข้ารุมล้อมภาชนะอาหารอย่างสงบ ทำให้ผู้คนที่ยืนคอยดูต่างเผยยิ้มให้กันด้วยความพอใจที่เหล่าหมาวัดและหมาจรจัดอยู่ด้วยกันได้ แต่มีบางตัวที่เพิ่งเข้ามาผสมโรง พวกที่ใหม่ต้องค่อยเรียนรู้ความเป็นอยู่จากพวกที่อยู่ก่อน

“เจ้าตัวนั้นดูท่าจะเกรงใจหมาตัวอื่นๆ” ชายกลางคนที่บริจาคเงินห้าร้อยขึ้นไปยังเจ้าต่างซึ่งเป็นหมาตัวผู้ที่มีที่ท่ากล้าๆ กลัวๆ ผูงหมาที่ร่วมวง

“เจ้าต่างตัวนั้นเพิ่งจะเห็นวันนี้ครับ คงจะเป็นหมาจรจัดมาจากที่อื่น จึงยังไม่คุ้นเคยกับตัวอื่นๆ” เมธตอบ

“เจ้าตัวใหญ่ขนสีแดงปากมอม มองดูแรกๆ ก็มีที่ท่าจะไม่พอใจเหมือนกันนะ” ชายคนเดิมพูด เขารู้สึกสนใจการรวมกลุ่มกินอาหารของหมาเหล่านี้

“ครับ เจ้าตัวนั้นชื่อเป๊กโก้ มันเป็นจำฝูงของหมาในวัดนี้” นทีตอบ

เจ้าเป็กก็ทำท่าจะหวงก้างเมื่อเห็นว่ามีสมาชิกใหม่มาร่วมกินอาหารอยู่ด้วย มันเป็นหมาตัวผู้ มีรูปร่างพ่องพี แม้จะตัวไม่สูงใหญ่เท่าเจ้าเป็กก็ก็ตาม

“เป็กก็ มีน้ำใจกับเพื่อนใหม่หน่อย แบ่งกันกิน” ตูมที่ยืนอยู่ใกล้ๆ กลุ่มของเจ้าเป็กก็ร้องปรามขึ้นดังๆ นั่นแหละเจ้าเป็กก็จึงลดทาที่หวงก้างลง ไม่ครางฮือๆ ปล่อยให้สมาชิกใหม่ได้แทรกตัวเข้ากินอาหารด้วยความสงบ ไม่มีศึกเจ้าถิ่นเกิดขึ้น หรืออาจเป็นเพราะเข้านี้พวกหมาวัดต่างเห็นดีเห็นชอบกับการวิ่งหนีเจ้าพนักงานเทศบาลแปดเก้าคนที่ควงสวิงด้ามยาวไล่ต้อนจับ เล่นเอาพวกมันแตกตื่นและเหนื่อยหอบ จึงพากันกินอาหารอย่างสงบ

“พวกเราช่วยกันสำรวจดูซิ มีหมาตัวไหนถูกจับไปบ้าง” มะไฟเพิ่งคิดได้จึงร้องบอก

“ไซ่ เกือบลืมนะแล้ว เพื่อหลวงพ่อกำลังจะตอบท่านไม่ได้” นทีพูดเด็กวัยรุ่นทั้งสี่แยกย้ายกันสำรวจหมาวัดแต่ละวงอยู่ครู่ใหญ่ก็เดินเข้ามารวมกัน นทีถามตูมก่อนว่า

“ตูม กลุ่มที่นายสำรวจมีตัวไหนหายไปรีเปล่า”

“มี” ตูมตอบสั้นๆ พลางกะพริบตาถี่ๆ ขณะนั้นก็หันมา “สามตัว มีเจ้าเป้ นังจิมจิ และเจ้าถั่วอก” ตูมตอบ

เจ้าเป้ เป็นหมาค่อนข้างอายุมาก มันเคยถูกรถชนจนขาหลังหลุด พวกเด็กๆ หอบไปหาสัตว์แพทย์ ช่วยผ่าตัดเอาเหล็กตามขา พอหายเวลาเดินขามันเป้ เลยตั้งชื่อให้ตามท่าเดินของมัน

“แ่แล้วสิ จิมจิกำลังตั้งท้อง” มะไฟร้องขึ้น เด็กสาวมีที่ท่าไม่สบายใจ

จิมจิ เป็นหมาพันธุ์ซีสู ตัวเตี้ยเล็ก ขนปุกปุย ตามประวัติ ตอนเล็กๆ มันเป็นหมาที่เจ้าของรักและทะนุถนอม เพราะจิมจิจู๊กชื่อมาด้วย

ราคาครึ่งหมื่น เป็นของขวัญวันเกิดลูกสาวคนมีเงิน แต่พอเลี้ยงเติบโต
 เจ้าของก็หมดรักหมดเมตตา มันถูกเลี้ยงทิ้งๆ ขว้างๆ ในที่สุดเจ้าของก็นำ
 มาปล่อยวัด ลูกในท้องของมันคงเป็นลูกเจ้าถั่วออก ซึ่งเป็นหมาพันธุ์
 พุดเดิล เจ้าพุดเดิลตัวนี้ชอบกินถั่วออก ขณะหมาตัวอื่นๆ ไม่สนใจกินผัก
 และถั่วออกเลย มีมันตัวเดียวที่แล้มนกินจนหมดหากมีตกค้างในงานอาหาร
 ตูมกับมะไฟตกลงตั้งชื่อให้มันว่า ‘เจ้าถั่วออก’ ซึ่งทุกคนในชมรมคนรักขี
 มะหมาต่างก็เห็นดีด้วย

“ฉันไม่สบายใจเลยที่จิมจิกับถั่วออกถูกจับไป” มะไฟพูดเสียงเศร้าๆ

“ฉัน...จะตามพวกมันคืนมาให้ได้ มะไฟไม่ต้องกังวล” ตูมปลอบ

มะไฟส่ายหน้าช้าๆ ก่อนพูด “ฉันมองไม่เห็นทางเลย”

“เอาเถอะน่า ฉันจะพานุกลงสำนักงานเทศบาลหลังจากให้อาหาร
 หมาที่นั่นแหละ ฉันมีหวังตามมันได้ก็แล้วกัน อาเจ็กฉันเป็นนายกเทศมนตรี
 อยู่ที่นั่นนะ” ตูมพูดขึงขัง

“โอ้! ถ้าจริงก็ดีเลย เราต้องได้พวกมันคืนแน่” มะไฟร้องขึ้น แหวดตา
 ทอประกายดุจแสงดาว

“ใช่ๆ เรามีหวัง อาของตูมเป็นนายกเทศมนตรี ฉันเพิ่งนึกออก”
 นทีเสริมก่อนจะถามเมธว่า “กลุ่มที่เมธสำรวจ มีหายนี่ตัว”

“สองตัว คือเจ้าแพนด้ากับนั่งน้ำอุ่น” เมธตอบ

“มีแต่หมาพันธุ์เล็กทั้งนั้นเลย” มะไฟร้อง

“ใช่ หมาพันธุ์สุนัขมันรักและคุ้นเคยกับคน จึงมองคนในแง่ดีทำให้
 ถูกจับได้ง่ายๆ” นทีพูดก่อนจะถามมะไฟว่า “แล้วกลุ่มของมะไฟล่ะ มี
 ตัวไหนหายบ้าง”

“หายสามตัว มี มะขาม มะพร้าว และแปะก๊วย”

“กลุ่มของฉันมีหายตัวเดียวคือ เจ้าลิโอ” นทีบอก

“รวมกันแล้วหมาถูกจับไปเก้าตัว” เมธสรุป

๑๖ มะหมาเพื่อนซี้

นทีเอาตุ๊กตารับบริจาคขึ้นไปเก็บบนวัด เขาเสียเวลาคุยกับหลวงพ่อดี
เจ้าอาวาสครูหนึ่ง เพราะท่านถามเรื่องหมาที่ถูกเทศบาลจับไป จากนั้น
นทีกับเพื่อนๆ ก็ปั่นจักรยานออกจากวัด ตรงไปสำนักงานเทศบาลเมือง
ประจำอำเภออย่างเร่งรีบ

๒

น้องเรียวยสวยขยับปั้นจักรยานพุ่งไปข้างหน้าตามเมธหนุ่มน้อย
หน้าคมคนวัยเดียวกัน โดยมีที่หนุ่มผิวแทนร่างโปร่งปั่นตามหลัง เรียง
กันมาสุดท้ายคือตูม เด็กหนุ่มเจ้าเนื้อผู้อาสาพามาตามหมาหลายตัวที่ถูก
พนักงานเทศบาลเมืองจับไป อาเจ็กของตูมเป็นนายกเทศมนตรีอยู่ที่นั่น
ร่างอวบอ้วนแบกน้ำหนักมากกว่าแปดสิบกิโลกรัม ทำให้ผู้อาสาปั่น
จักรยานทิ้งท้าย ยวดยานบนท้องถนนค่อนข้างหนาแน่น ทำให้ต้องปั่น
ด้วยความระมัดระวัง แม้จะเป็นยุคน้ำมันแพง แต่รถยนต์ทุกยี่ห้อก็แข่งขัน
กันผลิตรายต่างระบบเงินสดและเงินผ่อน แต่การขายแบบหลังดูจะได้อ
รับความนิยมสำหรับผู้ผลิต เพราะดอกเบี้ยทำให้ได้กำไรเป็นกอบเป็นกำ
ทั้งคนซื้อเงินผ่อนก็ยินดีจะจ่าย เพราะเป็นการผ่อนชำระระยะยาว จะรอไว้
ซื้อเงินสดก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะเก็บเงินได้พอ ดีไม่ดีชาตินี้ทั้งชาติไม่มีโอกาส
เป็นเจ้าของรถคันงามกับเขาด้วยซ้ำ คนในสังคมยุคนี้พอใจซื้อรถยนต์
ราคาแพงๆ ด้วยระบบเงินผ่อนกันทั้งนั้น

ตุ้มก้มหน้าก้มตาปั่นจักรยานคู่ชีพ เพียงขยับตัวเหวี่ยงก็ไหลปานถูกฝนตกพรำจนทำให้เสื้อยืดสีน้ำเงินเปียกโชก เมื่อกับมะไฟหายไปเกือบส่วนโค้งถนนและยวดยาน นทีดูจะปั่นไปเรื่อยๆ อย่างตั้งใจคอยคนข้างหลัง บางครั้งเขาหันแควมามอง เมื่อเห็นตุ้มยังปั่นตามมาเรื่อยๆ เด็กหนุ่มก็ปั่นมุ่งหน้าต่อไป เพราะยังเหลือระยะทางอีกกิโลเมตรเศษ

แท้จริงแล้วตุ้มนั้นใจร้อน ด้วยเกรงหมาทั้งเก้าตัวจะถูกกำจัดไปเสียก่อน แต่ละตัวล้วนเป็นหมาตัวโปรดของเด็กๆ ตุ้มกัดฟันปั่นจักรยานสุดกำลัง ในที่สุดจักรยานคู่ชีพของเขาก็พุ่งขึ้นมาเทียบนที

“นที เร็วเข้า! ฉันทักเป็นห่วงหมา” ตุ้มพูดพลางหายใจทางปาก เด็กหนุ่มรู้สึกเหนื่อยจนหอบหายใจตัวโยน

“โอ้! เยี่ยมเลยตุ้ม นายเก่งมาก ถ้าปั่นจักรยานได้ทุกวันยังดี นายผอมลงแน่ๆ” นทีร้องบอกพลางชวยเท้าเร่งปั่น เพราะตอนนี้ตุ้มแซงนำหน้าเขาแล้ว แต่ถึงอย่างไรเด็กหนุ่มก็ยังเป็นห่วงเพื่อน เกรงตุ้มจะเป็นลมหน้ามืดไปเสียก่อน

“ไม่ต้องเร่งนักหรอกตุ้ม เดี่ยวนายจะเป็นลม” นทีตะโกนตามหลัง

“ไม่น่า ฉันทั้งแรงพอกี้แล้วกัน” ตุ้มส่งเสียงตอบ

นทียิ้มด้วยความพอใจ เขาควรจะหาเรื่องพาตุ้มออกมาปั่นจักรยานอย่างนี้ทุกวัน มีหวังเพื่อนเจ้าเนื้อหุ่นดีแน่ๆ

เมื่อกับมะไฟหยุดรถทั้งสองตรงประตูทางเข้าสำนักงานเทศบาลเมือง บริเวณร่มไม้ใกล้ๆ ทางเข้ามีรถขายไอศกรีมยี่ห้อดังที่วัยรุ่นชื่นชอบจอดอยู่ มะไฟจอดรอไว้แล้วเดินไปซื้อมาสองแท่ง สำหรับตัวเองกับเมธ ไอศกรีมหมดเกือบครึ่งแท่ง ตุ้มก็โผล่พรวดเข้ามาจอดเทียบ เด็กสาวรู้สึกฉงนและประหลาดใจ ไม่น่าเป็นไปได้ที่ตุ้มจะมาถึงก่อนนที

“โอ๊ยเหนื่อย! แล้วก็หิวด้วย” ตุ้มร้องขณะจอดรถ ถ้าขาไม่ทันยังได้มันคง เลยกีบจะล้มทั้งคนทั้งรถ ยังดีที่เมธอยู่ใกล้ๆ รีบพยุงไว้

“เฮ้ย! อย่าเพิ่งหิว ยืนให้หนึ่งๆ ก่อน”

“เยี่ยมเลยนายตุ้ม เข้าวินเป็นอันดับสามอย่างไม่น่าเชื่อ” มะไฟชูหัวแม่มือชมเชย

ตุ้มยิ้มหน้าบานขณะทรุดตัวนั่ง เพราะลำขาอวบอ้วนออกแรงปั่นจักรยานร่วมสามกิโลเมตร เลยทำให้ขาอ่อน เมธช่วยตั้งจักรยานให้ พอดีนที่มาถึง เด็กหนุ่มมองเข้าไปภายในที่ตั้งสำนักงาน บริเวณกว้างขวาง ตึกที่ทำการขนาดห้าชั้นตั้งตระหง่านเป็นสง่า ด้านหน้าเป็นที่ตั้งเสาธงประดับประดาด้วยสวนหย่อม ไม้ดอกไม้ใบงอกงามบานสะพรั่งเพราะได้รับการบำรุงดูแลอย่างดี บริเวณลานน้ำพุก็ร่มรื่นด้วยแมกไม้

“รีบเข้าไปเถอะ ช้าเดี๋ยวจะไม่ทันการ” นทีชวน

“ฉันยังไม่ได้กินไอศกรีมเลย ขอกินก่อนเถอะ หิวจริงๆ” ตุ้มทำเสียงอ้อนวอน

เมธมองหน้าคนที่เชิงปรีक्षा

นทีพูดขึ้นว่า “ถ้ามันช้า...อาจช่วยหมาไม่ทัน”

มะไฟเห็นใจ “รอตุ้มแป๊บเดียว” เด็กสาวรีบผละไปซื้อไอศกรีมมาสองถ้วย ส่งให้ตุ้มและนทีคนละถ้วย

“เดินไปกินไปก็ได้ เอรารถไปจอดที่นั่น” มะไฟชี้มือบอก

ตามแนวรั้วที่ปลูกตะแบก เสลา และคุณเป็นทิวาวงนั้นทำที่จอดรถยนต์และจอดรถมอเตอร์ไซด์สำหรับผู้มาติดต่องานอย่างเป็นทางการเป็นระเบียบ เด็กๆ เอาจักรยานของตนไปจอดที่นั่น แล้วพากันเดินตรงไปยังตึกที่ทำการ

“พี่ครับ ห้องทำงานนายกเทศมนตรีอยู่ชั้นไหนครับ” ตุ้มเดินเข้าไปถามฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่อยู่ด้านหน้าตรงทางขึ้น หญิงสาววัยยี่สิบเศษ จ้องหน้าเด็กหนุ่มด้วยความสงสัย แม้สีหน้าจะยิ้มยิ้ม แต่ก็ยังจ้องหน้าตุ้มขณะถาม

“น้องมีธุระอะไรกับท่านนายกฯ ค่ะ”

“ผมกับคณะต้องการจะพบท่าน” ตูมบอก

“พบท่านเรื่องอะไรคะ” เธอเพิ่งพิศกลุ่มของเด็กๆ พลังคิดว่าคงเป็นพวกเด็กนักเรียนมาขอบริจาคอะไรสักอย่าง

“ผมกับเพื่อนจะมาขอหมาคืน เมื่อเช้าเจ้าหน้าที่เทศกิจไปจับหมาที่วัดมาหลายตัว” ตูมบอกชื่อวัด

หญิงสาวฝ่ายประชาสัมพันธ์นั่งอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย เด็กเหล่านี้มาจู้จี้จ้านอะไรกัน จะขอพบท่านนายกเทศมนตรี เชียงเหวอ เธอนึกดำหนึ่ใจ กะอีแค่เรื่องหมาๆ ท่านไม่น่าจะต้องไปวุ่นวายเลย

“ท่านกำลังยุ่งอยู่นะคะ” สาวประชาสัมพันธ์บอกเสียงห้วน

“แค่บอกว่านายกฯ ทำงานอยู่ชั้นไหนก็พอ ผมเป็นหลานชายนายกฯ นะครับ มีธุระอยากพบสักครู่” เมื่อเห็นเรื่องจะเย็นเยื่อ ตูมจึงตัดสินใจบอกฐานะเสียเลย หญิงสาวขมวดคิ้วความพลงจ้องหน้าตูมๆ ของตูม

“ก็...พี่บอกแล้วว่าท่านมีงานยุ่ง” สาวประชาสัมพันธ์บอกแบบปฏิเสธในถ้อยที่

“เหวอครับ ถ้าจั้นไม่เป็นไร ขอขอบคุณครับ” ตูมกล่าววนอบน้อม

เพื่อนทั้งสามยืนลุ่นอยู่ข้างๆ ด้วยอาการกระวนกระวาย ต่างนึกชื่นชมตูมที่พูดจ่าน่าฟัง สม่กับเป็นนักเรียนที่มีครูอาจารย์อบรมสั่งสอนมาดี

เด็กหนุ่มเจ้าเนื้อถอยออกมาเล็กน้อย ขณะล้วงมือถือออกมา กดหมายเลขโทร. ต่อหน้าประชาสัมพันธ์สาว ซึ่งจ้องดูกลุ่มเด็กๆ ด้วยแววตาปราศจากความรู้สึกใดๆ

“อาเจ็ก ผมตูมนะครับ” ตูมพูดเมื่อปลายสายกได้รับสัญญาณ มีเสียงถามดังเล็ดลอดออกมา แม้แต่คนรอบข้างก็ได้ยินแ่ว่วๆ

“อ้อ! ตูมหรือ มีอะไรกับอาเจ็ก”

สาวประชาสัมพันธ์หน้าจ้อย เธอทำเป็นก้มดูเอกสารต่างๆ ที่ตั้งใจ
ฟังเด็กหนุ่มพูดสายอยู่

“ผม...อยากจะทำอาเจ็กสักครู่ อาเจ็กอยู่ชั้นไหนครับ”

“อ้อ ห้องทำงานอาเจ็กอยู่ชั้นล่างนี้แหละ เดินตรงมาแล้วเลี้ยวขวา
จะมีป้ายเขียนบอกหน้าห้อง มาพบอาเจ็กได้เลย นั่งคอยอยู่”

ตูมกล่าวลาในสาย กดปุ่มปิดสัญญาณ แล้วขยับตัวหันมาทาง
เพื่อนทั้งสาม

“อาเจ็กบอกว่าอยู่ชั้นล่างนี้แหละ เดินตรงไปนี่เลี้ยวขวา แล้วจะ
เห็นป้ายบอกห้องทำงานนายกเทศมนตรี” ตูมบอกเพื่อนเสียงดังพอที่สาว
ประชาสัมพันธ์คนสวยจะได้ยิน

“น้องเดินตรงไปนี่แล้วเลี้ยวขวานะคะ” เธอบอกเสียงหวาน

“พี่ไม่ต้องบอกผมหรอกครับ อาเจ็กบอกผมแล้ว” ตูมหันไปพูดกับ

เธอ

นทีกับเมธกลับหัวเราะจนต้องกักริมฝีปากตัวเองเจ็บๆ ก่อนจะ
ปล่อยก๊ากเมื่อเดินห่างออกมา ทั้งสามเดินตามตูมอย่างยอมให้คนเจ้าเนื้อ
เป็นผู้นำ

เมธขยับเข้ามาเอียงหน้าใส่หูที่แล้วพูดเบาๆ ว่า

“ก็...น่าจะบอกตั้งแต่แรกนะ จะไม่ได้หน้าจ้อย”

ทั้งสองหัวเราะเบาๆ มะไฟหันมาพูดว่า

“เขาคงเห็นพวกเราเป็นเด็ก จะเอาเรื่องไร้สาระมารบกวนเวลา
ทำงานผู้ใหญ่ยุ่ง”

“คงยังงั้น” ตูมหันมาพูด

เด็กๆ เดินเลี้ยวขวาไม่เกินยี่สิบเมตร ก็เห็นป้ายชื่อหน้าห้องทำงาน
นายกเทศมนตรี

‘จุมพล ว่องไวใจกำจร นายกเทศมนตรี’

ตุ้มเดินเข้าไปเคาะประตูหน้าห้องสองสามครั้ง ก็ได้ยินเสียงทักทายจากข้างใน

“ตุ้มเหรอ เข้ามาสิ”

ตุ้มผลักประตูกระจก เดินนำหน้าเพื่อนทั้งสามไปหยุดอยู่ต่อหน้าชายวัยสี่สิบเศษที่หนึ่งเป็นสง่าบนเก้าอี้อาร์มแชร์หนังสีดำเป็นมัน ด้านหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ นายกเทศมนตรีจุมพลเป็นชายร่างท้วม กรอบหน้าคมคาย ดวงตาเปล่งประกายใต้แว่นคิ้วเข้ม หลังกรอบแว่นสีทอง ผิวขาว เช่นคนเชื้อชาติจีน-สัญชาติไทยทั่วไป

เด็กๆ ยืนเรียงแถวทำความเคารพผู้ใหญ่พร้อมเพรียงราวกับนัดกันไว้ นายกเทศมนตรีจุมพลขยับตัวรับไหว้ได้กวีรุ่มนึ่งที่ด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าขาววอบอย่างคนมีสง่าราศี แล้วถามหลานชาย

“อาตี๋ มีธุระอะไรให้อาเจ็กช่วย” จ้องหน้าหลานชายพลางถามด้วยสำเนียงเป็นกันเองเหมือนอยู่ที่บ้าน จากนั้นจึงลุกขึ้นเต็มร่าง นายกเทศมนตรีอยู่ในชุดปฏิบัติงานสุภาพ กางเกงสแล็กขายาวสีเข้ม เสื้อแขนยาวสีเนื้อ ผูกเนกไทสีกลมกลืนกับเสื้อที่สวมอยู่

นายกเทศมนตรีเดินออกมาจากโต๊ะทำงาน ตรงไปยังมุมที่วางโซฟาปรับแขกซึ่งอยู่ภายในห้องเดียวกัน

“เถียนนึ่งที่โซฟานั้นเถอะ” ซี่มีอบอกเด็กๆ อย่างเป็นกันเองและให้เกียรติผู้อ่อนวัยขณะตัวเองทรุดนั่งลงก่อน พวกเด็กๆ ทรุดตัวนั่งตามทีหลัง

ภายในห้องตกแต่งสวยงามเป็นระเบียบ ฝ้าม่านสีครีมเข้ากับบรรยากาศของห้อง เสียงเครื่องทำความเย็นแผ่วดังพอได้ยิน อากาศภายในห้องเย็นสบาย เหมาะจะนั่งทำงานใช้สมอง

“อาตี๋ มีอะไรให้อาเจ็กช่วย” ถามด้วยคำถามเดิมอีกครั้ง หลังจาก

เด็กๆ ทรวดนึ่งเรียบร้อย

เจ้าหน้าที่หน้าห้องซึ่งเป็นหญิงสาวเอาน้ำเย็นมาเสิร์ฟเด็กๆ ทุกคน ทั้งสี่ยกมือไหว้ขอบคุน

“ผม...กับเพื่อนๆ มาเพื่อขอให้เทศบาลปล่อยหมาวัดที่ถูกพนักงานเทศบาลจับมาเมื่อตอนเช้าสายๆ วันนี้ครับ” ตูมเล่ารายละเอียดให้นายกเทศมนตรีผู้เป็นอาเจ็กของเขาฟัง

“จับมาเมื่อตอนสายนี้เป็นหมาวัดหรือ” ผู้ใหญ่มีแวตาคุ่นคิด ขณะถาม

“ใช่ครับ พวกมันเป็นหมาวัด ผมและเพื่อนๆ ตั้งเป็นชมรมคนรักษมะหมาขึ้นในโรงเรียน แล้วผลัดเปลี่ยนกันดูแลให้อาหารพวกมัน” ตูมตอบ

“พวกหนูที่มาด้วยกันก็อยู่ในชมรมคนรักษมะหมาเช่นกันหรือ”

นายกเทศมนตรีถาม พลังกวาดตามองทุกคนด้วยรอยยิ้มบางๆ

“ใช่ครับ พวกเราตั้งเป็นชมรมดูแลหมาวัดและหมาจรจัดทั่วไป ซึ่งตอนนี้พวกมันก็มารวมกันที่วัด เพราะรู้ว่าไม่มีอาหารให้กินทุกวัน” นทีตอบ

“อืม...พวกหนูทำตัวเป็นประโยชน์ต่อสังคม สาเหตุที่ตั้งชมรมคนรักษมะหมาขึ้นมาขึ้นมีจุดประสงค์อะไร” นายกเทศมนตรีจุ่มพลถาม

นทีตั้งท่าเตรียมตอบให้ข้อมูลอยู่แล้ว จึงเอ่ยขึ้นว่า “พวกเราทุกคน ที่อยู่ในชมรม ล้วนมีนิสัยรักหมาเช่นเดียวกัน ต่างมีจุดประสงค์ร่วมกันคือ

“หนึ่ง เพื่อให้ความรักแก่หมาทุกตัว ในฐานะเพื่อนร่วมโลก

“สอง เพื่อให้หมาทุกตัว ไม่ว่าจะอยู่ที่วัดหรือหมาจรจัดในที่อื่นๆ มีอาหารกิน มีที่อยู่อาศัยปลอดภัย

“สาม เพื่อฝึกอบรมจิตใจให้มีความรักความเมตตาต่อสัตว์

“ทั้งสามข้อคือจุดประสงค์ที่ชมรมคนรักษมะหมาตั้งร่วมกันครับ”

นายกเทศมนตรีวัยกลางคนพยักหน้าเนิบๆ ขณะเอ่ยขึ้น

“ฟังจุดประสงค์แล้ว ก็น่าชมเชย อืม...เดี๋ยวขอเวลาสักครู่ มัว

แต่คุยกันอยู่ที่นี่ เผื่อทางนั้นจัดการไปแล้ว พวกหนูจะต้องเสียใจแน่เลย
อาขอโทษ. คุยกับฝ่ายสาธารณสุขหน่อย”

พูดจบนายกเทศมนตรีขีดหมายเลขโทรศัพท์ภายในอยู่คู่มือหนึ่งก็
วางสาย แล้วหันมาพูดกับเด็กๆ ว่า

“เกือบไปแล้วสิ ถ้าไม่เฉลียวจนிடเดียว ฝ่ายสาธารณสุขของ
เทศบาลมีหวังทำลายไปก่อนแน่”

เด็กทั้งสี่มองสบตากัน ต่างเกิดความโล่งใจและมีความหวัง

“เอาละ อาเบรกเขาไว้ทัน ก็คงจะได้หมาจำนวนที่ตามมาเท่านั้น
นะ เพราะตอนนี้ทางเทศบาลกำลังรณรงค์ให้กำจัดหมาจรจัดทั้งหลาย
ไม่ว่าจะอยู่ในวัดหรือตามตลาด”

เมธขยับตัวแล้วเอ่ยถามสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจของเขาขณะนั่งฟัง

“ผมอยากเรียนถามท่านว่า พวกผมจะช่วยหมาที่ถูกจับมาทั้งหมด
ได้ไหมครับ”

“คงไม่ได้หรอก เพราะเป็นนโยบายของเทศบาลที่จะกำจัดหมา
ไม่มีเจ้าของ ปัญหาหมาจรจัดนับเป็นปัญหาระดับชาติเลยนะหนู เพราะ
หมาพวกนี้ถูกปล่อยทิ้งสะเปะสะปะ พลุกพล่านอยู่ตามแหล่งชุมชน เรา
ไม่รู้ว่าหมาตัวไหนมีโรคกลัวน้ำอยู่ในตัว หมาบ้าที่กัดคนทำให้เกิดโรคกลัว
น้ำ สร้างความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินให้คนทั่วประเทศ แต่ละปี
คิดเป็นค่าเสียหายมากมาย ทางเทศบาลจึงมีนโยบายกำจัดหมาที่ไม่มี
เจ้าของให้หมดไป ว่าแต่หมาที่พวกหนูดูแลอยู่นอกจากให้อาหารแล้ว ได้
ทำประวัติการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าให้หมาวัดและหมาจรจัดที่
ดูแลอยู่รึเปล่า”

นายกเทศมนตรีจุ่มพลถามในตอนท้าย นีพัยกหน้าให้มะไฟเป็น
ผู้ตอบ

“ชมรมคนรักขี้มะหมาของพวกเราเพิ่งเริ่มต้นที่โรงเรียน ตอนนี้

เพียงหาอาหารให้พวกมันกินอิ่มท้อง หมาตัวไหนได้รับบาดเจ็บ อาจจะเกิดจากอุบัติเหตุรถชน หากไม่เสียชีวิตก็จะช่วยเหลือนำไปให้สัตวแพทย์รักษา การทำประวัติหมาและฉีดวัคซีนป้องกันโรคกลัวน้ำก็จะช่วยกันคิดทำในโอกาสต่อไปค่ะ”

“ดีมาก เมื่อเราจะให้ความรักความเมตตาต่อสัตว์ ก็ต้องช่วยพวกมัน นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กเลยนะ เป็นปัญหาระดับประเทศ เพราะโรคกลัวน้ำเป็นอันตรายต่อชีวิต หากเกิดกับใครก็ไม่มีทางรักษา ต้องรับกรรมคือตายลูกเดียว แล้วก็ป็นโรคติดต่อย่างหนึ่ง” นายกเทศมนตรีให้ความเข้าใจแก่เด็กๆ

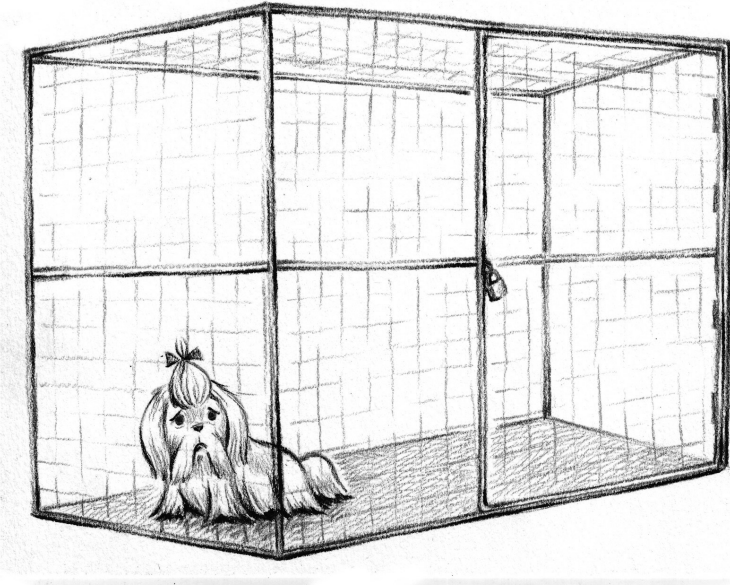
หลังจากนั้น นายกเทศมนตรีจูงพลให้พนักงานคนหนึ่งนำเด็กๆ ไปรับหมาที่ถูกขังไว้ในกรงจัด เด็กวัยรุ่นทั้งสี่ได้เห็นสภาพหมาที่ถูกนำมาเพื่อรอความตายด้วยความอดสูและสงสารอย่างยิ่ง มะไฟถึงกับน้ำตาซึมเมื่อเห็นแววตาจำนวนนับร้อยคู่ ที่จ้องมองผ่านตาข่ายลวดที่คุมขังมาทางเธอและเพื่อนๆ พวกมันมองเด็กๆ ด้วยแววตาขอร้องและวิงวอน เรียกร้องขอความช่วยเหลือเพื่อชีวิตพวกมัน พวกหมาเหล่านั้นดูเหมือนจะรู้ชะตากรรมตัวเอง หลายตัวน้ำตาไหล บางทีนั่งจับเจ้าปล่อยแววตาอย่างหมดอาลัยตายอยากในชีวิต สัตุชาติญาณแห่งการกลัวความตายย่อมมีอยู่ในสัตว์และมนุษย์ทุกตัวตน

เด็กวัยรุ่นทั้งสี่มีสีหน้าหม่นหมองเมื่อมองภาพเหล่านั้น

“น้องซึบบอก พี่จะใช้สวิงตักให้” พนักงานชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“นั่นครับ ตัวเล็กๆ ขนปุย ยืนอ้อมท้องอยู่ข้างตาข่าย” ตูมซึบบอก

นั่งจิมจียืนเบียดตัวหลบหมาตัวใหญ่ มันกลัวถูกกัด ทำที่มีอาการตัวสั่นสะท้านด้วยความกลัว พอสวิงด้ามยาวหลายเมตรจ้วงตักจิมจิสีซึบอ้อมแก้มแทบไม่รู้สึกรู้ตัว พอสวิงยื่นมา ตูมก็อ้อมจิมจิมากอดพรางปลอบโยนเสียรัว

“จิมจิ...ไม่เป็นไรแล้วนะ ไม่เป็นไร ตูมมาช่วยแล้ว...”

นั่งจิมจิตัวสันสะท้าน มันซุกตัวฝั่งหน้าแบนๆ ของมันกับกอกอวบอ้วนของตูม

“คงตกใจมาก ตัวสันใหญ่เลย”

“โอ้! นั่นเจ้าถั่วงอก โผล่หน้าออกมานั่นแล้ว” มะไฟร้องขึ้นก่อนหันไปบอกพนักงานเทศบาล

“พี่คะ นั่นเจ้าถั่วงอก ช่วยตักมันออกมาด้วยค่ะ”

พนักงานเทศบาลยัยสามสิบปลายๆ อมยิ้มอย่างนึ๊กซัน ขณะใช้สวิงด้ามยาวจ้วงตักเจ้าถั่วงอกออกมา

“เฮ้อ! เข้าสวิงแล้ว ทำไมซื้อมันตลกนักล่ะน้อง” เขาถามขณะยื่นสวิงมาให้มะไฟรับเอาเจ้าถั่วงอก

“มันชอบกินผักคะ โดยเฉพาะถั่วงอกชอบกินมาก ก็เลยตั้งชื่อให้มันอย่างนั้น” มะไฟตอบ

นที่กับเมธเดินมองหารอบๆ กรุง หมาตัวโตต่างเบียดคอกหน้ามอง พวกเขาด้วยแวตาวิงวอน ในดวงตานั้นบอกว่ ขอให้ช่วยพวกมันออกจากนรกแห่งนี้ ความตายคงโชยกลิ่นอบอวลให้รู้ด้วยสัญชาตญาณ พวกมันเป็นหมาจรจัดต่างถิ่น ถูกขังอยู่ในกรุงตาข่ายยักษ์รวมกันโดยไม่มีเสียง ชู้คำรามแสดงตัวตนว่ายิ่งใหญ่กว่ากัน พวกมันต่างชูคอจ้องมองตามการเคลื่อนไหวของเด็กทั้งสี่ คงรู้ว่าพวกเขาคือตัวแทนความรักที่ฉายฉานกลิ่นเมตตาอบอวล เด็กกลุ่มนี้คือผู้ที่จะหยิบยื่นเอาความตายออกจากบ่วงชีวิตพวกมันได้

“เมธ ฉันอยากช่วยพวกมันทุกตัวให้รอดพ้นจากความตาย นายดูสิ เราเดินไปทางไหน มันก็ชูหัวมองตาม แต่กับพนักงานเทศบาล พวกมันตื่นกลัว และบ้างก็ชูคำรามใส่” นที่พูด

“คุณมันรู้ตัวนะ ว่าที่ตรงนี่คือจุดจบชีวิตมัน เราคงช่วยได้ไม่หมด พวกมันมากเกินกำลังความสามารถพวกเรา” เมธตอบ

เด็กหนุ่มทั้งสองมองหาน้ำอุ่น เปะก๊วย แพนด้า และเจ้าลีโอ ทั้งสี่เป็นหมาพันธุ์เล็ก จึงถูกหมาตัวโตเบียดและบังจนมองหาไม่เจอ

“โอ้! นั่นเจอแล้ว ชูอยู่ตรงมุมกรงทั้งสี่ตัว” นที่ร้องบอกเมธ

“พีครับ พีครับ อยู่ทางนี้ครับ” เมธร้องบอก

เจ้าหมาทั้งสี่แยงกันเข้าสวิงยักษ์ เมื่อพนักงานจ้วงตักส่งไปให้เด็กๆ พวกมันต่างจำได้ ดีใจส่งเสียงครางหงัดหงาดเลียมือเลียไม้ เมื่อถูกเด็กๆ ยกออกจากสวิง เจ้าเปะก๊วยพอเป็นอิสระจากมือคนตักก็ถูกนที่อุ้มลงปล่อยกับพื้น มันนั่งยองๆ ชูคอขึ้น จะเรียกว่าหอนหรือเห่าก็ไม่ใช่ แต่เป็นการส่งเสียงแสดงความดีใจและพอใจ เหมือนตอนจะได้กินอาหารหรือตอนมีคนใดคนหนึ่งในกลุ่มทำทำให้มันพอใจ เจ้าเปะก๊วยก็จะแสดงอาการหงนหน้าขึ้นเห่าทันที

“น้ำอุ่น แพนด้า เปะก๊วย ลีโอ มาเร็ว!” มะไฟส่งเสียงเรียก เธอ

กับตุ้มแยกมาเย็นได้อยู่ได้ร่มไม้ นิ่งจิมจิและถั่งออกก็อยู่กับทั้งสอง ตัวที่ยังหาไม่เจอปล่อยยให้คนที่กับเมธช่วยกันมองหา

หมาทั้งสี่จำเสียงใส่ๆ ของมะไฟได้ ครั้นเป็นอิสระพวกมันก็วิ่งตัวปลิวมาหาทั้งสอง

น้ำอุ่นสมกับเป็น ‘แม่หมานักฟุตบอล’ มันชอบเล่นลูกบอลมากแทบจะเล่นได้ทั้งวันไม่เบื่อ ขอให้มีคนเล่นกับมัน น้ำอุ่นจะไม่ผละหนีเป็นอันขาด หากเหนื่อยจนลึนห้อยก็จะคาบลูกบอลไปนอนเฝ้า พอหายเหนื่อยก็จะคาบบอลมาวางใส่เท้าผู้ที่จะเล่นกับมัน เพื่อให้เตะลูกบอลกลับไปให้มันวิ่งไล่ น้ำอุ่นวิ่งนำหน้า ตามด้วยแพนด้าซึ่งเป็นหมาเดินขากะเผลกตอนอายุสองเดือนเศษ แพนด้าวิ่งออกถนน ถูกลมอเตอร์ไซค์ชน ขาหลังหักทั้งสองข้าง เคราะห์ดีกระดูกสันหลังไม่หัก เด็กๆ อุ้มไปหาสัตวแพทย์ หมอช่วยผ่าตัดเอาเหล็กตามขาที่หัก พอหายสนิทก็เดินขาโก่ง หากมองดูด้านหลังจะเหมือนมาดจิ้งไก่ตอนยืนขาถ่างซักปิ่น แพนด้าจึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า ‘เจ้าจิ้งไก่’

หมาทั้งสี่ทะยานเข้าเกาะแข่งเกาะขาทั้งสอง พลังกระดิกหางแสดงความดีใจที่พวกเด็กๆ ตามมาช่วยชีวิตพวกมัน

๓

“โง่ง! โง่ง!” เจ้าแปะก๊วยนั่งยันขาคู่หน้าแหวงคอตั้งส่งเสียงแสดงความดีใจ ซึ่งเป็นอาการที่เจ้าหมาขนปุยขาวแกมน้ำตาลตัวนี้ชอบทำ ปกติมันเป็นหมาไม่ชอบกระดิกหางพริ้วเหมือนหมาตัวอื่นๆ เจ้าแปะก๊วยไม่ชอบให้ใครลูบหน้าลูบหลังมันเล่น มันจะคำรามฮือๆ แสดงอาการไม่พอใจออกมาทันที ซึ่งดูๆ แล้วก็เหมือนเป็นหมาจอมหยิ่งในบรรดาหมาขนาดเล็กที่มีอยู่ห้าหกตัว การแสดงอาการอย่างนั้นจึงสร้างอารมณ์ขันให้ตลกกับมะไฟมากกว่า

“เออ ไม่เป็นอะไรนะก๊วย พันซีดอันตรายนแล้ว” ตูมพูดกับมันพลางปล่อยนั่งจิมจิวออกจากมือ พอเป็นอิสระ นังจิมจิวก็กระโดดโลดเต้นเข้าไปหาเจ้าแปะก๊วย กระดิกหางแสดงอาการดีใจรักใคร่คลอเคลีย หาได้สนใจเจ้าลีโอพุดเตลแก่ๆ กับเจ้าถ่วงอกแต่ประการใดไม่

“จันว่าเราเข้าใจผิดแล้วละมะไฟ” ตูมเอ่ยขึ้น

“เข้าใจผิดอะไรจันตูม” มะไฟจ้องหน้าถามคนเจ้าเนื้อ

“เข้าใจผิดที่เราว่า นังจิมจิมมันมีท้องกะเจ้าถ่วงอก” ตูมพูด

“ใช่ มันน่าจะเป็นเจ้าแปะก๊วย ซิสู้ผู้ไม่ยอมกระดิกหางให้ใครง่าย ๆ นั้นมากกว่า” มะไฟเห็นพ้องกับตูม

“ฉันก็ว่ายังงั้น ดุสิ มันแสดงความรักกะหนุงกะหนิงต่อกัน ไม่ได้สนใจเจ้าถ่วงอกกับเจ้าลีโอเลย”

“ต้องดูตอนมันออกลูกจะซัวร์กว่า เจ้าถ่วงอกน้ำตาลดำ แต่เจ้าแปะก๊วยขาน้ำตาล คอยดูว่าเจ้าตัวเล็กลูกนังจิมจิมจะหนักไปทางตัวไหน” ตูมแสดงความเห็นด้วยเหตุผลง่าย ๆ

“ตูม เธอคิดเหมือนฉันมั๊ย” มะไฟชะงักคำพูดเป็นเชิงถาม พลอยทำให้เด็กหนุ่มเจ้าเนื้อจ้องประสานัยน์ตานันด้วยเมื่อมะไฟพูดต่อมาว่า

“หมาพวกนี้เหมือนผู้ดีตกยาก เริ่มต้นชีวิตพวกมันล้วนมาจากคุณหนูในบ้านผู้ร่ำรวยทั้งนั้น มันถูกเลี้ยงอย่างดีและแสนอบอุ่น พอขึ้นปลายมีสภาพเป็นหมาจรจัด กลายเป็นหมาวัด...” ดวงตาเด็กสาวดูเศร้าไปกับคำพูดตอนท้าย

“อืม...มะไฟเข้าใจเปรียบเทียบ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ที่ฉันมาอยู่ชมรมนี้ก็เพราะสงสารพวกมัน ชีวิตหนึ่งที่เกิดมาร่วมโลกกัน ได้มีโอกาสช่วยมัน ทั่วๆ ที่ครูประจำชั้นของเรามองว่าเป็นชมรมไม่เป็นแก่นสาร ไม่น่าจะเป็นประโยชน์เหมือนชมรมศิลปะ ชมรมดนตรีไทย หรืออีกหลายๆ ชมรม นี่ถ้ามันกับแมธและพวกเราไม่ช่วยกันยื่นยันอย่างเอาจริงเอาจัง ครูก็ไม่อนุญาติให้เปิดชมรมนี้ เพราะครูคิดว่ามันน่าจะยุ่งยากและเป็นไปไม่ได้”

ตูมพูดยืดยาวขณะนั้นก็ไปถึงในห้องประชุมที่โรงเรียน วันที่ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น การเปิดชั่วโมงเรียนเสรีเป็นชมรมต่างๆ ตามความสมัครใจของผู้เรียน

“ความรัก ความเมตตาต่อผู้อื่น ต่อสัตว์ร่วมโลก ไม่เป็นประโยชน์

ต่อชีวิตประจำวันอย่างนั้นหรือ” มะไฟพูดเหมือนรู้สึกน้อยใจ

“ครู...คงคิดว่ามันไม่ใช่ความรู้ที่เอาไปประกอบอาชีพได้อย่างนั้น
ละมั้ง” ตูมว่า

“อาชีพอะไรก็ต้องมีคุณธรรม หลวงพ่อที่วัดท่านว่า ธรรมะทำให้
โลกร่มเย็น” มะไฟพูด

นทีกับเมธพานังมะขามกับเจ้ามะพร้าวเดินเข้ามาในร่มไม้ ทั้งสอง
เป็นหมาพันธุ์ทางตัวใหญ่ขนสีน้ำตาลทอง เจ้ามะพร้าวปากอมม หางดอก
หน้าตาขึงขังดูเอาเรื่อง ทั้งสองไม่ทันเอ่ยคำใด เสียงโทรศัพท์มือถือของ
มะไฟก็ดังขึ้นก่อน

เด็กสาววัยมัธยม คิวขาวใสอมชมพู กดปุ่มรับสาย

“สวัสดิ์คะ อ้อ! นึกว่าใคร ฉันกำลังเบลอๆ อยู่ เลยจำเบอร์เธอ
ไม่ได้...” มะไฟกล่าวทักทาย พอจับสำเนียงรู้ว่าเพื่อนร่วมชั้นในชมรม
เดียวกัน ถ้อยคำทักทายพลอยเปลี่ยนเป็นสบายๆ เป็นกันเอง

“นึกว่าใครโทร. เข้า แหม...เสียงนางเอกจัง”

ต่างแลกเสียงหัวเราะกัน แล้วจึงเอ่ยต่อไปว่า

“ฉันกับพวกนที เมธ และตูม ตามมาทางเอาหมาคืน พวกมันถูก
ทางเทศบาลจับมาตั้งหลายตัว เกือบช่วยไม่ทัน จะกลายเป็นหมาหันไป
แล้วละเธอ นั่นดา กำลังทำอะไรอยู่” มะไฟถามกลับ

ดา หรือ ยูวาดา เพื่อนร่วมชั้นตอบมาตามสายว่า

“ฉันกำลังบันทึกชื่อหมาไว้ในทำเนียบประวัติในคอมพิวเตอร์ตามที่
เธอให้ข้อมูลไว้ เธอมีอะไรจะเพิ่มเติมอีกกริเปลา ตอนนี้ฉันกำลังอยู่หน้า
เครื่องคอมพิวเตอร์ที่บ้าน”

“มีแน่เลย หมาเนะมันเพิ่มขึ้นทุกวันนะดา พอรู้ว่ามีคนให้อาหาร
ตอนสายๆ น้อยที่วัด มันก็แห่กันมา งานนี้คงจะหนักไม่เบา แต่ก็อุ่นใจ
ที่พวกเราต่างเข้มแข็งกันทุกคน”

“นที เมธ กับตุ้มก็อยู่ด้วยกันหรือ” เสียงถามมาตามสาย

“อยู่ด้วยกัน กำลังจะพามะหมาที่ช่วยไว้ไปปล่อยวัด ออกจากคยสาย กับเมธรีเปล่า”

ตอนท้ายมะไฟยั่วเข้าเพื่อนรัก พร้อมเสียงหัวเราะว่าเริง เมธ ประสานตาพลาบยืมกับมะไฟ

“เมธ มีคนจะพุดสายด้วย” พุดจบมะไฟก็ยื่นมือถือให้เมธ

เด็กหนุ่มผิวคล้ำรับสายคุยต่อ แล้วหลบไปยืนพุดห่างๆ จนตุ้มนึก ห่มั่นได้

“ดูสิ มีลับลมคมใน ที่ตอนมะไฟพุดสายรู้เรื่องใจแจ้งว่าคุยอะไร กัน พอเมธได้สายเท่านั้นแหละ หลบไปคุยกัน ทำเป็นมีความลับเลย ที่เดียว”

นทีหันไปหัวเราะกับมะไฟ แล้วเอ่ยว่า

“ก็...เขาคุยกันเรื่องหัวใจนี่นาคุณตุ้ม ถึงที่ตุ้มก่อนเถอะน่า มีแล้ว จะรู้เอง” นทีพุดเข้า

“ถ้ายังไม่จบด็อกเตอร์ คนอย่างตุ้มไม่สนหรอกเรื่องนี้” ตุ้มร้องขึ้น

“น่าจะเป็นด็อกเฉยๆ ละมั้ง” มะไฟเข้าอีก พลอยทำให้ที่ส่งเสียง หัวเราะ

พอดีเมธเดินกลับมา หนุ่มน้อยหน้าคมถามขึ้นว่า “พวกเธอหัวเราะ อะไรกัน”

มะไฟยังอยากยั่วเข้าตุ้ม จึงตอบว่า “นี่เมธ ตอนนี่เรามีด็อกใหม่ แล้วนะ”

เมธทำหน้างงถาม “ด็อกอะไร”

“ด็อกตุ้มไง” มะไฟหัวเราะแล้วย้ำว่า “ตุ้มบอกว่า ได้ด็อกเตอร์แล้ว จึงคิดจะมีเหมือนเธอ”

“ฉันก็ไม่มีอะไร เราเป็นเพื่อนกัน ก็...เหมือนฉันกะเธอนั่นแหละ”

เมธว่า

“เพื่อนกันทำไมต้องหลบคุยกันไม่ให้คนอื่นได้ยินวะเมธ” ตูม
ขึ้นเสียงหยอกเย้ามากกว่าจะถามจริงจัง

“กลัวพวกนายรำคาญ” เมธบอกพลางหัวเราะ ก่อนพูดต่ออีกว่า
“ตอนนี่เราก็ได้ต้อกวัดกันคนละหลายตัวไม่ใช่หรอ”

“พาหมากลับวัดกันเถอะ จะเที่ยงแล้ว” นทีชวน

ครั้นได้ยินคำว่า ‘เที่ยง’ ท้องตูมก็ร้องอุทธรณ์ขึ้นมาทันควัน

“ไป ไป ท้องฉันร้องลั่นแล้ว เอาหมาไปส่งที่วัดแล้ว ก็แวะกิน
กล้วยเตี๋ยวลูกชิ้นจัมโบ้กัน” ตูมพูด แล้วปั่นจักรยานนำหน้า เพียงขยับ
ออกแรงเท่านั้น เหงื่อเม็ดโป้งก็ทะลักออกอาบร่างเจ้าเนื้อของเขา

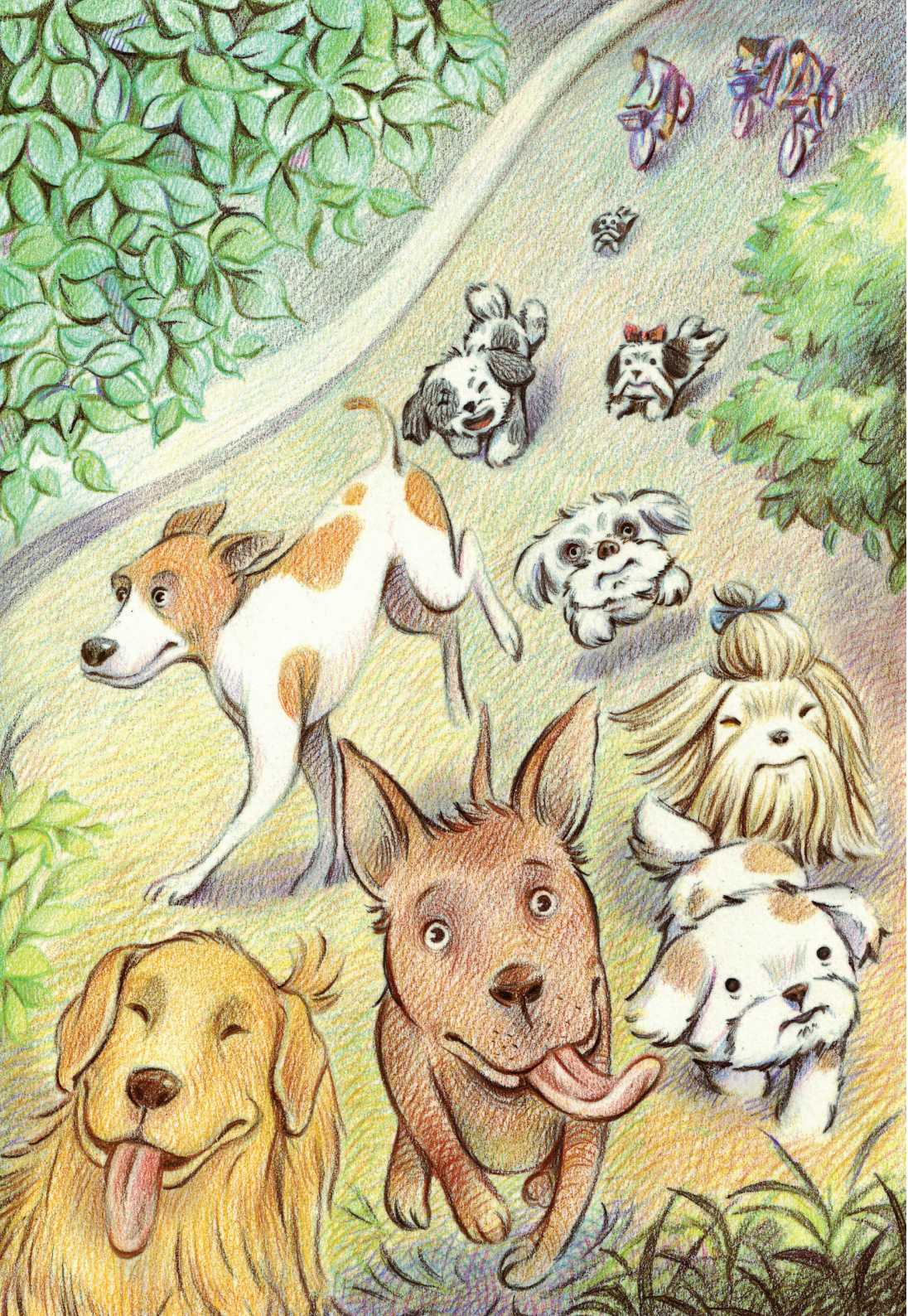
“จิมจิ น้ำอุ่น เปะก๊วย แพนด้า วิ่งเร็ว!!!” ตูมหันมาเรียกหมา
พวกมันก็แสนรู้ วิ่งตามจักรยานเป็นพรวน

“อ้าว! ตูม ไม่เรียกสี่โอหรอ แหม...น้อยใจแทนสี่โอจังเห็น ‘แก’
รีง” มะไฟร้องตามหลังขณะปั่นจักรยาน

มะขามกับมะพร้าววิ่งพรวดเดี่ยวก็นำหน้าเด็กๆ พวกมันเป็นหมา
ตัวใหญ่ขาววขนแข็งแรง ทะยานพรวดเดี่ยวก็แซงจักรยานและฝูงหมา
ทุกตัว แต่พอปั่นจักรยานมาได้ระยะหนึ่ง ตูมกับเจ้าสี่โอก็อยู่อันดับบ๊วย

“วิ่งหน่อยสี่โอ อย่าให้ใครหัวเราะได้” ตูมหันมาเรียก

เจ้าสี่โอวิ่งก้มหน้าลั้นห้อย มันเป็นพุดเดิลแก่ๆ วิ่งฝ่าแดดแรงร้อน
อย่างนี้ ขาหลังเริ่มขวิดกันทำที่จะหิวทมิให้ได้ ตูมรู้สึกสงสารจึงจอดรถอุ้ม
ใส่ตะกร้า ได้ยินเสียงหัวเราะดังมาจากมะไฟ นที และเมธ ตูมจับประเด็น
ได้ว่าทุกคนหัวเราะเจ้าแพนด้าจิ้งกั้วิ่งขาโกงขนขน มะไฟเห็นอาการก็
เกิดสงสาร จอดรถอุ้มให้นั่งบนตะแกรงรถ นทีก็พ่วงเอานั่งจิมจิไว้ตั้งแต่
ตอนเริ่มปั่นจักรยานออกมา เพราะมันท้องแก่วิ่งไม่ไหว ส่วนเมธนั้นมี
นั่งนำอุ้มนับกับเจ้าเปะก๊วยที่เริ่มมีอาการว่าจะไปไม่รอด คงมีแต่มะพร้าว

กับมะขามที่จ้วงขายาวๆ ทะยานไปข้างหน้า แม้จะหอบแดดจนลึนห้อย แต่มันก็แข็งแรงกว่าพวกหมาพันธุ์เล็กเหล่านี้

พอถึงวัด หมาตัวเล็กๆ ถูกเติกๆ ปล่อยให้เป็นอิสระ ต่างวิ่งกรูเข้าหาอ่างน้ำ มะขามกับมะพร้าวไปถึงก่อน ได้กินน้ำและนอนพักได้ร่วมโพธิ์หอบแดดแฉกๆ รออยู่ก่อนแล้ว

“โอ๊ย! หิวจัง ไปกินก๋วยเตี๋ยวร้านหน้าวัดกันเถอะ” ตูมชวน

ยิวดาบ้านจักรยานมารอเพื่อนๆ อยู่ก่อนแล้ว โผล่หน้ามาพร้อมยื่นของกินใส่หน้าตูม

“อ้าว! กินข้าวเหนียวสังขยารองท้องก่อน” เด็กสาวยื่นข้าวเหนียวสังขยาให้เพื่อนๆ คนละห่อ มีหมาวัดมาหมอบและยื่นรายล้อมเธอหลายตัว

พอข้าวเหนียวหมดห่อ ตูมก็ร้องขึ้นว่า “ค่อยยังชั่ว ดับความหิวไปได้เยอะเหมือนกัน”

“ตูม ไหนเธอบอกว่ากินข้าวเหนียวไม่เป็น” มะไฟแห่

“กินข้าวเหนียวไม่เป็นจริงๆ แต่กินข้าวหลามหรือข้าวเหนียวสังขยาแล้วอุ่นท้องทุกทีวะ”

นที่ยกคิ้วให้เมธก่อนพูดว่า “ฟังคนกินข้าวเหนียวไม่เป็นพูดสิ”

ทุกคนหัวเราะ

“นี่ขนาดกินไม่เป็นนะนี่” เมธว่า

เด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งเดินออกมาจากโรงเรียน ด้านประตูติดกับวัดมะไฟมองเห็นจึงพูดขึ้นว่า

“เอ๊ะ! พวกนั้นเขามาทำอะไรกัน นักเรียนห้องเรานี่ พวกชมรมวิทยาศาสตร์”

“เค้ามาเรียนกวดวิชาหมวดวิทยาศาสตร์ ก่อนมาคอยพวกเขาที่นี้ ฉันทัวไปโรงเรียน เห็นพวกเขากำลังเรียนกันอยู่เกือบเต็มห้อง”

“ทำไมพวกเราไม่รู้” มะไฟพูด

“นั่นสิ เปิดเรียนวันแรกหรือ” นทีถาม

“ครูกวดวิชาให้แต่พวกที่อยู่ชมรมวิทย์ เก็บค่าเรียนรายหัว หัวละสามร้อยบาทต่อเดือน เรียนทุกเสาร์-อาทิตย์ โอมหัวหน้าชมรมบอกฉันว่า ครูซงโคไม่อยากให้พวกชมรมมาวัดเรียน...”

ยุวาดาเล่าไม่ทันจบ ตูมก็ร้องซัดคอขึ้นว่า

“ครูพูดยังงั้นได้ไง พวกเราก็เป็นนักเรียนในห้องเหมือนกัน หรือว่าพวกเราไม่ใช่ลูกศิษย์”

“นี่ตูม ไม่ต้องเสียใจหรอก แม้จะไม่ได้เรียน อย่างน้อยก็ไม่ต้องควักเงินสามร้อยบาทต่อเดือน” นทีพูด

“ทำไมต้องเอาห้องเรียนเปิดสอนกวดวิชา มีน่าละ ระยะเวลาสั้นๆ ฉันเห็นแต่ครูซงโคบอกว่าให้ไปอ่านค้นคว้าเอง ค้นคว้าเอง ที่แท้อยากเปิดกวดวิชาเก็บหัวละสามร้อย” ตูมพูดเป็นเชิงต่อว่า

เมธขยับตัว “หายหิวเลยใช้มั้ตูม”

ตูมหน้าบึ้งตึงขึ้นมาทันทีทันใด เขาคิดว่าครูซงโคซึ่งเป็นครูประจำชั้นและสอนหมวดวิทยาศาสตร์มีอคติต่อพวกของตน

“ครูประจำชั้นไม่ให้ความยุติธรรมแก่พวกเรา แต่ฉันไม่แคร์หรอก วิทย์เป็นวิชาที่ฉันชอบและถนัดอยู่แล้ว พวกเขามีปัญหาเรื่องไหน ฉันจะช่วยดูให้” ตูมเสนอตัวกับเพื่อนร่วมก๊วน ซึ่งเป็นเด็กเรียนเก่งอยู่แล้ว ผลการเรียนเกรดเฉลี่ยของเด็กชมรมคนรักษ์มะหมาอย่างต่ำเกรดเฉลี่ย ๓.๕ สำหรับตูม กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ได้เกรด ๔ เต็ม ซึ่งในชั้น ม.๖ ห้องที่ครูซงโคเป็นครูประจำชั้นไม่มีใครทำได้เท่า

“พวกเขาจะเอาเห็บเอาหมัดมาเกาะในห้องเรียนรีไรง จึงอยากจะเปิดให้ชมรมคนรักษ์มะหมา ไล้ชมรมที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของ พวกเขาทำไมไม่เลือก” ครูซงโคพูดในวันให้นักเรียนเลือกเรียนและทำ

กิจกรรมเสริมการเรียนรู้การสอนเสรี

“ที่ผมกับกลุ่มเพื่อนเลือกชมรมคนรักษมะหมาเพราะโรงเรียนเรา อยู่ติดกับวัด เห็นวัดมีหมามากมายอยู่กันอย่างน่าสงสาร บางตัวบาดเจ็บ บางตัวเป็นขี้เรื้อน ผมกับเพื่อนๆ อยากจะช่วยเหลือพวกมันในฐานะเป็น เพื่อนร่วมโลก ผมกับเพื่อนๆ คิดอย่างนี้ครับ” นทีในฐานะหัวหน้าชมรม ให้เหตุผลแก่ครูชงโค

“ดี พวกเธอนะคิดไม่เหมือนใครหรอก ฉันจะรอดูว่าชมรมของ พวกเธอจะช่วยหมาได้ถึงไหน” ครูชงโคเคঁคั้นเสียงอย่างแตกตื่น แกรมด้วย รอยยิ้มเยาะอยู่ในท่าที่ จนตุ่มอดถามขึ้นไม่ได้ว่า

“คุณครูครับ ที่บ้านเลี้ยงหมารีเปล่าครับ”

ก่อนที่นักเรียนจะได้ยินเสียงตอบ ก็มีเสียงกรีดร้องดังออกจากปาก ครูว่า

“ไม่มีวันที่ฉันจะเลี้ยงหมาให้สกปรกบ้านชั้นหรอก แค่อัยชื่อหมา ก็ทำให้ชั้นคันยุบยิบไปทั้งตัวแล้วนายตุ่ม ชั้นรังเกียจเห็บ เหา หมัด โอ๊ย! กลืนหมา ชี้หมา ล้วนแต่เชื้อโรคทั้งนั้น”

“คุณครูครับ ถ้าเกลียดหมาขนาดนี้ อย่าเดินผ่านวัดนะครับ”

ตุ่มพูด

“ทำไม ทำไมชั้นจะเดินผ่านวัดไม่ได้” ครูชงโคจ้องหน้าตุ่มเขม็ง

“หมามันรู้ชั้นครับว่า ใครรักใครเกลียดมัน ระวังหมาไล่พัดเอา นะครับ”

ครูชงโคคนเกลียดหมา นอกจากมีอคตินักเรียนชมรมคนรักษมะหมาแล้ว ยังลามไปเป็นการไม่ชอบหน้าครูแนะแนวเจ้าของเรื่องผู้ดูแล กิจกรรมนักเรียน เพราะปล่อยให้เด็กๆ เปิดชมรมคนรักษมะหมาที่เขา ไม่ขึ้นชอบ

“นี่ครูเข้มทอง เธอหมดปัญญาที่จะแนะแนวนักเรียน ม.๖/๑ แล้ว

รีง จึงปล่อยให้พวกเขาเปิดชมรมคนรักษ์มะหมาเป็นกิจกรรมเสริม เธอไม่รู้รีงว่าหมามันเป็นสัตว์น่าเกลียด สกปรก น่าขยะแขยง ยิ่งเป็นพวกหมาวัดหมาจรจัดด้วยแล้ว ยี้! ชั้นไม่อยากจะคิดถึงมันเลย แค่ว่าพวกมันสกปรกเสียแล้ว”

ครูเข้มทองเป็นครูรุ่นน้อง อายุน้อยกว่าครูชงโคหลายปี พูดว่า

“คุณครูคะ วิชาเลือกเสรีที่ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเสริมการเรียนนี้ ชั้นอยู่กับความสนใจของผู้เรียนไม่ใช่หรือคะ” นับเป็นถ้อยคำย้อนศรที่จะทำให้ครูสาวใหญ่ว๊ายสี่สิบเศษ หรือที่เรียกว่า ผู้อยู่คานทองนิเวศน์ สะดุ้งเหมือนถูกพิษเหล็กในแมงป่องทิ่มแทงเข้าให้

“นี่! เธอย้อนชั้นรี เธอรู้มั๊ยว่า เด็กห้องชั้นล้วนแต่เด็กเรียนดีทั้งนั้น ทำไมเธอไม่ชี้แนวทางให้เขาทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์กว่านี้ เด็กมันจะได้เลอเลิศประเสริฐศรีกว่านี้ มาช่วยกันเลี้ยงหมาขี้เรื้อนที่วัด มันช่างน่าขยะแขยงจนลูกขนพองสยองเกล้า!” ครูชงโคหายใจหอบเพราะพูดรวดเดียวจนแทบไม่หายใจ

ครูเข้มทองวัยสามสิบเศษ แต่งงานมีเหย้ามีเรือนและลูกชายวัยน่ารักแล้ว สามีเป็นครูหนุ่มวัยใกล้เคียงกัน สอนพลະอยู่โรงเรียนเดียวกัน ครูเข้มทองเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นว่า

“คุณครูคะ หนูรู้ว่าเด็กในห้องพี่เป็นเด็กห้องดี เรียนเก่ง ที่หนูสนับสนุนความคิดของพวกเขา ก็เพราะว่า ธรรมชาติเด็กเรียนเก่งมักจะไม่คิดถึงเรื่องความลำบากยากแค้นของผู้อื่น แม้แต่สัตว์อื่น ๆ ก็เป็นสิ่งที่ควรส่งเสริม หนูไม่ชอบคนเก่งที่เห็นแก่ตัวคะ นี่คือเหตุผลที่หนูส่งเสริมเด็กๆ กลุ่มนี้”

ครูเข้มทองหยุดถอนใจ เธอรู้สึกสบายใจที่ได้ระบายออกมา เพราะนานหลายสัปดาห์แล้วที่ครูชงโคพูดจาเยาะหยันใส่หูเธอยมา ทั้งๆ ที่เธอพยายามหลบเลี่ยง

“ถ้าเด็กกลุ่มนี้เอ็นทรานซ์ไม่ผ่าน เตรียมคำตอบไว้พูดกับ ผอ. ก็แล้วกัน”

“คะ หนูจะเรียนที่แจ่งท่านเอง” ครูเข้มทองรับคำ ขณะครูขงโคสะบัดหน้าเดินออกจากห้องธุรการไป

เสียงหมาเห่ากระโชกใส่เด็กหนุ่มสี่ห้าคนที่เดินออกจากโรงเรียนเข้ามาในเขตวัด ขณะหมาเห่ามีบางคนก็มองคว่าก่อนหินขึ้น ขว้างใส่หมา เพื่อให้พวกมันหยุดเห่าพวกเขา หมาเหล่านั้นหยุดเห่าชั่วคราว แล้วแตกกระเจิงด้วยความกลัวก่อนหิน จากนั้นมันก็รวมกลุ่มกันเห่าเสียงดังมากขึ้น เพราะตัวอื่นๆ ต่างรุมเข้าไปช่วยเห่า

“เฮ้ย! ใ้อพวกหมาวัด เห่าทำไมวะ อยากกินก้อนหินรึไง!” เด็กหนุ่มคนหนึ่งพูด ทำท่าเงื้อง่าแขนจะขว้างหินใส่กลุ่มหมาวัด

นที เมธ ตูม มะไฟ และยุวาดา กำลังจะเดินออกจากที่นั่นเพื่อไปร้านก๋วยเตี๋ยวริมถนนแถวหน้าวัด ชาวเหนียวสังขยาเพียงห่อเดียวไม่พอรักษาโรคความหิวของตูมได้นาน ทั้งหมดต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงร้องดังมาจากด้านหลัง

“ใ้อตูม! เอ็งส่งภาษาเดียวกับพวกนี้ได้ มาช่วยไ่ลมันหนีหน่อยสิ”

เมื่อกลุ่มของนทีรู้ว่า เป็นนักเรียนร่วมห้อง อยู่ชมรมวิทย์ ลูกศิษย์คนโปรดของครูขงโค ก็ไม่อยากสนใจ

“ช่างมัน ไม่ต้องสนใจหรอก ไปกินก๋วยเตี๋ยวให้หายหิวดีกว่า” นทีบอก

กลุ่มของโอมยังใช้ก้อนหินขว้างเพื่อให้หมาหยุดเห่า แต่ก้อนหินแต่ละก้อนยิ่งเพิ่มแรงยั่วยุพวกมัน คราวนี้ไม่รู้เข้าเจ้าเป๊กก็วิ่งมาจากไหน เสียงเห่าของสมาชิกในวัดทำให้มันเกิดความไม่พอใจผู้บุกรุก นั่งมะขามกับเจ้ามะพร้าวหมาหนุ่มมาดนักเลงก็วิ่งตามเจ้าเป๊กใกล้มาติดๆ ก่อนจะ

หยุดยืนขวางหน้ากลุ่มของโอมแบบเรียงแถวหน้ากระดาน พวกมันต่าง
ปล่อยเสียงคำรามออกมาจากลำคอ

“ฮือ ฮือ” นัยน์ตาเป็นประกายจ้องเด็กกลุ่มนั้น พวกมันไม่ยอม
ขยับแม้แต่ตอนที่เด็กกลุ่มนั้นคว้าไม้ยาวขนาดวามาถือไว้ก็ตาม

“มึงเข้ามาไ้หม่าวัด ตอนนี้อมีตะบองเหมาะมือ จะหวดหม่าวัด
หน้ามอมๆ ให้หมอบกระเตไปเลย”

“จัดการมันเลยเอ ไม่นือมือนายนั้นแหละ” โอมบอกเสียงเข้ม
พอเด็กหนุ่มซื่อเอได้แรงเชียร์จากโอมลูกพี่ ก็พุ่งออกไปยืนจังก้า
ทำนัยน์ตาเจ้าเบิกโก้ทันที

“กูจัดการมึงแน่ไ้พวกหม่าวัด” เอร้องพลางแกว่งไม้ตะบองในมือ
ชาก้าวเข้าหาฝูงหมา

“ถอยไป! ถอยไปเดี๋ยวนี!” เอตวาด

“เอ็ง! เอ็ง!” เสียงเจ้าเบิกโก้ร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด เพราะปลาย
ไม้หวัดโดนปลายจมูกของมันอย่างจัง พอเจ็บเจ้าเบิกโก้ก็เกิดบ้าเลือด
มันพุ่งเข้าชนเอเต็มแรง มะขามกับมะพร้าวก็พุ่งเข้าสมทบ

เอล้มหงายท้อง มีเจ้าเบิกโก้ยืนคร่อมตัวอยู่ พร้อมกับคำรามอวด
เขี้ยวแหลมคมนำหวาดเสียว

“โอ๊ย! ช่วยด้วย!” เสียงมือไม้ตะบองร้องขึ้นสุดเสียง

๕

เป็กโก๊ยีนแยกเขี้ยวคำรามคร่อมร่างเอซึ่งนอนเหยียดยาว ตกใจหมดสติไปหลังส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ เขี้ยวขาวของมันที่ ลอยอยู่เหนือใบหน้าเด็กหนุ่มไม่เกินคืบนั้นน่าสยดสยองยิ่งนัก ยามวิกฤต อย่างนี้เพื่อนๆ สามสี่คนก็ช่วยอะไรไม่ได้ ต่างยืนตะลึงพริ้งเพริด ไม่คาด คิดว่าหมาวัดที่พวกเขา mong ด้วยสายตาดูหมาเหยียดนั้นจะมีฤทธิ์เดชเพียง นี้ หมาวัดตัวอื่นๆ ก็ยืนรุ่มล่อมเห่าไม่ขาดเสียง กลุ่มของโอมทำได้เพียง ยืนตัวแข็งทื่อ ตาเบิกโพลงจ้องแต่ว่าเขี้ยวขาวน่าสยดสยองจะฝังกำคอ เจ้าเอเมื่อไรเท่านั้นเอง

“หยุดนะเป็กโก๊ หยุดอย่าทำเขา!” เสียงตวาดดังขึ้นจากที่นั่นเอง อากาการค้ารามก็ก้องอย่างเอาจริงเอาจังของเจ้าเป็กโก๊จึงเงิบลง

นที เมธ และตุ้ม รีบวิ่งมาตั้งแต่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แล้ว ส่วนมะไฟกับยุวดาเพิ่งวิ่งมาสวมทบหลังจากฝูงหมาหยุดเห่า

“มานี่เป็กโก๊” นทีเรียก

เจ้าเป๊กไ้กระดิกหางเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่มซ้าๆ มันผละจากร่าง
เจ้าเออย่างว่าง่าย อากาของมันสร้างความประหลาดใจให้แก่โอมและ
เพื่อนๆ ที่ยืนจ้องอยู่อย่างขงวัญหนีดีฝ่อ

“โอม รีบปฐมพยาบาลให้เจ้าเอมันพีนสิ ยืนตัวแข็งอยู่ทำไม”

ตุ้มร้องบอกโอม ทุกคนล้วนแต่รู้จักกันอยู่แล้ว เพราะเป็นนักเรียน
ห้องเดียวกัน เพียงทำกิจกรรมเสริมการเรียนคนละชมรมเท่านั้น

สิ้นเสียงร้องเตือนของตุ้มนั่นแหละ โอมกับเพื่อนๆ จึงได้ขยับตัว
มานั่งรุมล้อมช่วยกันนวดพ่นเจ้าเอ นักเลงมือก่อนหินขว้างหมาวัด มะไฟ
กับยิวดาเห็นอาการเก๋ๆ กังๆ ของโอมก็นึกรำคาญ เดินเข้าไปร่วมวงช่วย
ปฐมพยาบาลเจ้าเอด้วย

“เทน้ำใส่ผ้านี้” มะไฟพูดเสียงเข้มขณะยื่นผ้าขนหนูเล็กๆ ไปให้
เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีขวิดน้ำอยู่ในมือ

พอได้ผ้าเย็นมา มะไฟก็เริ่มต้นเช็ดใบหน้าให้เอเบาๆ ส่วนยิวดา
ให้ดมยาหอมอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าเอยอดมือขว้างก้อนหินก็ลืมตา เขากลอก
ตามองตัววัดไปมาสองสามครั้งก็ดูพรวดพราดขึ้นนึ่ง ยิ่งเห็นมะไฟกับ
ยิวดาก็ยิ่งเกิดอาการงงหนัก ร้องถามไปว่า

“พวกเธอทำอะไรซี้” เจ้าเอหน้าตึ่ปานแจ้ตึ่ไฟ

มะไฟกับยิวดาหัวเราะ “ซี้น่ะไม่ทำอะไรแะหรือก แต่หมาวัด
พวกนั้นมันจะกัดกระเดือกแกออกมาเคี้ยวเล่น” มะไฟพูด

เด็กหนุ่มพอนึกภาพออกว่าก่อนหน้านั้นเกิดอะไรซี้กับตน หลง
ยกมือคลำลูกกระเดือกตัวเอง

“นายเอาก้อนหินขว้างหมาไซ้มัย” มะไฟถาม

เจ้าเอทำเสียงอึกอักรับคำ “ซะ...ไซ้...ไซ้”

“นายเลิกทำอย่างนั้นได้แล้ว ถ้าพวกเรามาไม่ทัน นายถูกهامส่ง
โรงพยาบาลแน่” มะไฟบอก

“ลุกขึ้นได้แล้ว เพื่อนๆ รออยู่นั่น” ยุกวาดาบอก

เจ้าเอลูกขึ้น อาการแข็งของลูกชายนายตำรวจหายไปสิ้น นายเอชื่อจริงว่า ‘ธนากร’ พ่อเป็นสารวัตร สภอ.เมือง ความที่เป็นลูกชายคนเดียว ถูกตามใจจากพ่อแม่ มักจะทำอะไรแผลงๆ เสมอ พอๆ กับนายโอมหรือ ‘ยงยศ’ หัวหน้าชมรม เด็กหนุ่มรูปหล่อซึ่งก็เป็นลูกชายคนเดียวของนายตำรวจยศพันตำรวจตรี ประจำอยู่ สภอ. เดียวกับพ่อของเจ้าเอนั่นเอง

“นี่ ทำไมพวกนายปล่อยให้หมาพวกนี้เฟ้นพ่านอยู่ในวัด”

โอมถามนที่หมายเรียกหน้าตลกกลับคืน เพราะหมาวัดตัวนี้แท้ๆ ทำให้เขาารู้สึกเสียหน้า

กลุ่มของนที่กำลังจะเดินออกจากที่นั่นเพราะความหิวรุมเร้า เวลาอาหารกลางวันผ่านไปเกือบบ่ายสองโมงแล้ว ทั้งหมดหยุดกินแล้วหันกลับไปมองราวกับนัดกันไว้ ตูมตัวอ้วนเคลื่อนไหวเชื่องช้า แต่เรื่องคารมมันไวไม่เป็นรองใคร

“นี่โอม ทำไมนายพูดยั้งๆ ตอนนี้นายยืนอยู่ที่ไหน” ตูมถาม

“ฉันไม่ได้ถามแก ไอ้อ้วน!” โอมกระซอกเสียง

“เออ เอ็งไม่ถาม แต่ฉันจะเสียอก” ตูมตอบเสียงสละบัด

นที่กับเมธตบ่าตุมเบาๆ ทำนองเตือนให้ใจเย็นๆ ขณะนที่เอ่ยขึ้นว่า

“พวกนายต่างหากที่มาเดินเฟ้นพ่านในวัด แล้วยังหาเรื่องทะเลาะกับหมา เราเห็นพวกนายขว้างก้อนหินใส่พวกมัน”

“ใช่ หมามันรู้แน่ๆ ใครรักใครรังแกพวกมัน” มะไฟพูด

โอมย้อนมาว่า “ตั้งแต่พวกแกอยู่ชมรมหมา เดี่ยวนี้ซึกู้ภาษาหมาดีขึ้นนะ”

“ก็...พวกมันเป็นหมาไปแล้วนะสิ” มีเสียงหนึ่งแทรกขึ้นมา

กลุ่มของโอมหัวเราะครืน

มะไฟดูจะร้อนใจกว่าเพื่อน เธอไม่ยอมถูกสบประมาทอย่างนี้
“นี่พวกนายพูดให้ดีๆ นะ หมามันไม่ได้ปากโตมมหาเรื่องเหมือน
พวกนาย พวกนายต่างหากที่ใจต่ำทรมกว่าหมา รู้ไว้ด้วย!”

“โอม ถ้าพวกนายต้องการความปลอดภัย ไม่อยากโดนหมาขย้ำ
เหมือนเมื่อครู ก็รีบออกไปจากที่นี่ซะ ถ้ายังคิดจะรังแกพวกมันเล่นสนุกๆ
บอกให้รู้ว่าอันตรายมาก หมานะมันรักและซื่อสัตย์มีน้ำใจประเสริฐกว่า
คนเลยว่ะ แม้จะเรียกพวกเราว่าเป็นพวกเดียวกับมันก็ไม่เสียหายนะ” นที
พูด

“ก็...รับอย่างนั้นก็สิ้นเรื่อง” โอมพูดเสียงเยาะ “ไป...พวกเรา ฉัน
เลี้ยงกัวยเตี้ยว” โอมพาพรรคพวกเดินออกไปจากบริเวณวัด

หมาวัดที่ยืนเรียงรายอยู่มองตามด้วยสายตาไม่เป็นมิตร ขณะกลุ่ม
ของนทีที่ยืนดูอยู่ พวกมันไม่ส่งเสียงเห่าแต่อย่างใด

“เราไปกินร้านอื่นเถอะ พวกมันไปที่นั่นแล้ว ไม่อยากเจอหน้าพวกนี้
อีก” ตูมบอกเพื่อนๆ

**บรรดาเพื่อนต่างรู้สึกประหลาดใจที่เห็นตูมส่งกัวยเตี้ยวมา
กินขามเดี่ยว ตามปกติมันตูมจะสั่งมาสามขามจึงจะอิ่ม**

“ตูม ไม่ต่ออีกขามเหวอ” เมธถาม

“ไม่ พอแล้วละ จะไม่ตามใจปากอีกแล้ว” ตูมตอบเพื่อนก็ยก
แก้วน้ำขึ้นดื่ม

มะไฟกับยุวาดามองตากัน “ขอให้แน่นะตูม” ยุวาดาพูด

“แน่สิ พวกเธอคอยดูก็แล้วกัน คนอย่างฉันหากคิดจะทำแล้วต้อง
ทำได้” ตูมพูด

“เยี่ยม!” นทีชูหัวแม่มือ

“ฉันเป็นไอ้อ้วนตัวตลกมาตั้งแต่ชั้น ม.๑ ปีนี้จะจบแล้วเอ็นทรานซ์

ต้องเปลี่ยนบุคลิกตัวเองซะที”

“นายทำได้ตาม คนเรียนเก่งอย่างนายทำได้อยู่แล้ว” เมธให้กำลังใจ
นที่มองออกไปนอกบ้าน เห็นรถมอเตอร์ไซค์ของกลุ่มเจ้าโอมสาม
คันแล่นผ่านไป

“เมธ ตอนอยู่ที่วัด เราไม่เห็นพวกมันเอารถมอเตอร์ไซค์มานี่”

“เอามา มันจอดไว้ในโรงเรียน หลังเกิดเรื่องพวกมันกลับเข้าไปเอา
รถในโรงเรียนไง” เมธตอบ

“ถ้างั้น...พวกมันเข้ามาในวัดเพื่อมาหาเรื่องกับหมานะสิ” นที่พูด

“ก็ใช่ มันเข้าไปหาเรื่องกับหมา ปล่อยให้พวกมันกัดลูกกระเดือกซะ
ก็ดี” ตูมพูดแล้ววิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดต่ออีกว่า “พุงนี่เข้า ฉันคิดว่าเรื่อง
นี้จะทำให้พวกเราถูกเรียกเข้าพบผู้อำนวยการ หรืออย่างน้อยก็ถูกครูชงโค
ดู” ตูมพูดอย่างคาดคะเน

“เข้าพบก็ไม่เห็นต้องกังวล พวกเขาหาเรื่องกับหมาเองนี่” มะไฟ
ว่า

“นั่นสิ พวกเขาเดินเข้าไปในวัด แล้วหาเรื่องรังแกหมา นี่มันแค่ขู่
นะ ถ้าเจ้าเป๊กไก่ไม่ใช่หมาแสนรู้ มันกัดลูกกระเดือกตายแล้ว” ตูมเสริม
นที่มีแววครุ่นคิดขณะถามขึ้น “ฉันว่าตอนขากลับจากเทศบาล เจ้า
ถั่วอกไม่ได้มาพร้อมพวกเรา”

“ใช่เลย...” เมธร้องขึ้น “ตอนมาถึงวัด ไม่เห็นเจ้าถั่วอก”

มะไฟร้องเสียงดังว่า “เจ้าถั่วอกมันน้อยใจตูมแน่ๆ เลย เพราะ
ตอนตูมปั่นจักรยานนำหน้า เรียกเอาแต่ จิมจิ น้ำอุ่น แป๊ะก๊วย แพนด้า
วิ่งเร็ว!!!” มะไฟลากเสียงเลียนแบบตูม

“เจ้าถั่วอกไม่ได้ยินเรียกชื่อ เลยน้อยใจไม่ยอมวิ่งตาม”

“โอ้! ไอ้หมาเจ้าเล่ห์ ไม่ยอมมาจริงๆ” ตูมยกมือเกาศีรษะเกเรียน
เกลี้ยงของตน “นี่คงต้องปั่นจักรยานไปตามหามันอีกนะสิ” ตูมร้อง

หลังจากหาค่าก้วยเดียวกันแล้ว สมาชิกชมรมคนรักมะหมาต่าง
พร้อมใจกันปั่นจักรยานฝ่าเปลวแดดยามบ่ายไปตามหาเจ้าถั่งงอก หมา
น้อยเจ้าเล่ห์ที่เล่นบหน้อยใจ เพียงหนุ่มน้อยเจ้าเนื้อไม่เอ่ยเรียก เจ้าถั่งงอก
ก็เล่นบหนองกับพวกเด็กๆ เสียเลย

ตอนสายวันต่อมา...

ชั่วโมงแรกเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ยังไม่ทันหมดคาบเรียน นักการ
ภารโรงก็เดินเข้ามายื่นกระดาษให้ครูที่กำลังสอนหน้าชั้น

“คุณครูครับ ขออนุญาต ผู้อำนวยการบอกให้นักเรียนที่มีชื่อตามนี้
ไปพบที่ห้องท่านเดี๋ยวนี้ครับ”

ครูตำรับกระดาษแผ่นนั้นขณะภารโรงโค้งกายถอยออกไปจาก
ห้องเรียน ครูหนุ่มวัยสามสิบเศษชะงักการอธิบายไว้ครู่หนึ่ง ยกกระดาษ

แผ่นนั้นขึ้นสู่สายตา พร้อมเอ่ยขึ้นว่า

“นักเรียนที่มีชื่อต่อไปนี่ ไปพบท่านผู้อำนวยการที่ห้องนะครับ นที่
ตุ้มศักดิ์ เมธา มะไฟ และยุวาดา เติญ”

ขณะทั้งห้าลุกขึ้นโค้งกายทำความเคารพเป็นเชิงขออนุญาตเพื่อ
ออกนอกห้องเรียนนั้น ก็มีเสียงหนึ่งสอดขึ้นมา

“โธ่! โธ่! ล้วนแต่ชมรมคนรักซ์มะหมาทั้งนั้น”

นที่แวบมองเจ้าของเสียงก็รู้ว่าเป็นหนึ่งในชมรมวิทย์ของครูชงโค
แต่ในห้องเรียนไม่ปรากฏโคมหัวหน้าชมรมและเจ้าเอ ขณะเดินผ่าน
ห้องเรียนชั้นต่างๆ ตามความยาวของอาคารลงมาตามบันไดจากชั้นสาม
ตุ้มก็ยื่นหน้าไปกระซิบที่ว่า

“ไม่เห็นไอ้โคมกะไอ้เอในห้องเรียน มันต้องรออยู่ในห้อง ผอ.
แน่นอน”

จริงดังที่ตุ้มคาดไว้ ภายในห้องผู้อำนวยการซึ่งอยู่ชั้นล่างของตึก
มีคนอยู่ในห้องนั้นหลายคน นอกจากผู้อำนวยการที่หนึ่งเป็นสง่าอยู่บน
โซฟาแล้ว ยังมีนายตำรวจร่างใหญ่แต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบเต็มยศนั่ง
อยู่บนโซฟาข้างๆ ครูชงโค ครูประจำชั้นนั่งเรียบร้อยบนโซฟาถัดมา เก้าอี้
ด้านหน้ามีโคมหรือยงยศ และเอหรือธนากรนั่งรออยู่ก่อนแล้ว เด็กทั้งห้า
ทำความเคารพแล้วนั่งบนเก้าอี้คนละตัว เต็มเก้าอี้ที่ตั้งไว้พอดี แสดงว่ามี
การนับจำนวนผู้ที่นั่งต่อหน้าผู้อำนวยการไว้ก่อนแล้ว

เสียงเครื่องทำความเย็นครางแผ่วเบาพอได้ยิน ห้องทำงานผู้
ำนวยการติดกระจกประดับผ้ามาสนีครีมอ่อน เนื้อโต๊ะทำงานตัวใหญ่
ติดภาพพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และ
สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีฯ ในกรอบทองอันใหญ่ ด้านขวามือเป็น
โต๊ะหมู่บูชาชุดไม้แกะสลักขัดเงาดำสนิท ประดับมุกหลายเครือเกวีสวยงาม
ด้วยศิลปะไทยอันอ่อนช้อย

ตอนนี้ท่านผู้อำนวยการนั่งรับแขกซึ่งเป็นนายตำรวจใหญ่อยู่อีกมุมหนึ่งของห้องที่จัดไว้รับแขก เด็กๆ นั่งคอยฟังว่าท่านจะเอื้อนเอ่ยเรื่องใดออกมา แต่เด็กหนุ่มและเด็กสาวนักเรียนชั้น ม.ปลายต่างรู้อยู่แก่ใจแล้วว่าคงไม่พ้นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันอาทิตย์วานนี้แน่นอน

“มาครบกันแล้วนะ” ท่านผู้อำนวยการไหวตัวเล็กน้อยขณะเอ่ยขึ้น นัยน์ตาคมจ้องตรงมายังกลุ่มเด็กๆ เบื้องหน้า

ทุกคนนิ่งเงียบ จึงมีแต่เสียงแจ่มใสของครูซงโคตอบท่านผู้อำนวยการว่า “ครบทุกคนแล้วค่ะ”

แวตารู้ความรู้สึกใดๆ ของครูซงโคพุ่งตรงมายังกลุ่มของคนที่สลับกับกลุ่มของโอมซึ่งนั่งก้มหน้าไม่กล้าสบตาใคร

“ทั้งห้าคน...คงระดับผู้นำกลุ่ม ชมรมอะไรนะ” ผู้อำนวยการถามโดยไม่เจาะจงใคร

นทีขยับตัวเล็กน้อย แล้วตอบว่า “ชมรมคนรักชมรมหมาครับ” ตอบชัดถ้อยชัดคำ

ท่านผู้อำนวยการหัวเราะหึๆ ในลำคอ ก่อนตามมาด้วยคำถามว่า

“อ้อ! ชมรมคนรักชมรมหมา ที่บ้านคงเลี้ยงหมาไว้หลายตัวสิ”

“ที่บ้านผมไม่ได้เลี้ยงหมาเลย ที่ไม่เลี้ยงเพราะสถานที่ไม่เหมาะสมคับแคบเกินจะเลี้ยงหมา แต่ผมก็มีใจรักเมตตาทหมาครับ” นทีตอบ

“ผู้ปกครองมีอาชีพอะไร” ท่านผู้อำนวยการถาม

“พ่อเป็นช่างไม้ แม่ขายข้าวแกงครับ” นทีตอบชัดถ้อยชัดคำ

“อืม...แล้วคนอื่นๆ ละ”

เมธหรือเมธาตอบว่า “พ่อเป็นครู แม่เป็นแม่บ้านครับ”

มะไฟตอบว่า พ่อแม่เป็นเจ้าของบริษัทสินค้าเกี่ยวกับการเกษตร ยุวดาตอบว่า พ่อเป็นนายแพทย์ แม่เป็นพยาบาล ทำงานอยู่ที่

โรงพยาบาลมหาราช

ส่วนตุมศักดิ์ตอบที่หลังเพื่อนว่า เตี้ยและหม่ำมาเป็นเจ้าของร้าน
ทอง

ทุกคนยังบอกเหมือนกันอีกว่า ที่บ้านไม่ได้เลี้ยงหมาเลยแม้แต่
ตัวเดียว

“แต่ละคนล้วนบอกว่า ที่บ้านไม่ได้เลี้ยงหมา ทำไมจึงคิดตั้งชมรม
คนรักขี้มะหมา แต่ละคนไม่มีพื้นฐานว่าเคยเลี้ยงหมามาก่อนเลย ครู
แปลกใจพวกเธอเหมือนกันนะ เพราะอะไรพวกเธอจึงเลือก...” ผู้อำนวยการ
การทิ้งคำพูดไว้เพียงแค่นั้น

ครูขงโคถือโอกาสพูดบ้าง “ดิฉันก็รู้สึกประหลาดใจนักเรียนกลุ่มนี้
เหมือนกัน ทั้งๆ ที่ดิฉันไม่เคยสนับสนุน เพราะดิฉันเป็นคนไม่ชอบหมา
เอามากๆ เลย ดิฉันรังเกียจหมา ยิ่งเป็นหมาขี้เรื้อน เต็มไปด้วยเห็บ หมัด
อู๋ย! พูดแล้วดิฉันขนลุกด้วยความขยะแขยง ที่บ้านต้องทำรั้วสูงท่วมหัว
กันไม่ให้หมาบ้านอื่นเข้าได้ ดิฉันรังเกียจกลิ่นตัวหมา แม้แต่สิ่งที่มีขนขับ
ถ่ายออกมา”

ครูขงโคส่ายสาเหตุที่หล่อนไม่ชอบหมา พลางชักสีหน้าบอก
ว่าหล่อนขยะแขยงและรังเกียจมากแค่ไหน

ผู้อำนวยการหันไปวิสาสะกับท่านสารวัตรเกี่ยวกับหมาบ้าง

“ที่บ้านท่านสารวัตร เลี้ยงหมารีเปล่าครับ”

ท่านสารวัตรยิ้ม นัยน์ตาเปล่งประกายขณะตอบว่า “ไม่ได้เลี้ยง
ครับ ที่ไม่เลี้ยงเชื่อว่ารังเกียจนะครับ ผมคิดว่าในบรรดาสัตว์เลี้ยง หมาดู
จะเป็นสัตว์ที่รักและซื่อสัตย์ต่อเจ้าของ ผมต้องย้ายไปที่โน่นที่นี้บ่อยๆ เลย
ไม่อยากเลี้ยง เกรงจะผูกพันและต้องหอบหิ้วพวกมันไปด้วย ตอนแก่
เกษียณอายุราชการอาจคิดจะเลี้ยงเป็นเพื่อนก็ได้” ท่านสารวัตรให้
คำตอบและเหตุผลของตน

“อู๋ย! ดิฉันคงไม่เลี้ยง แม้จะแก่นเกษียณก็ไม่เลี้ยงเด็ดขาด” เสียง

แหลมๆ ของครูซงไคยังแทรกขึ้นมาอีก

ท่านผู้อำนวยการผ่านสายตามองครูสาวครูหนึ่ง จึงเข้าเรื่องว่า

“ท่านสารวัตร ผู้ปกครองของ...เอ่อ...”

“ของธนากรคะท่าน ผอ. ” ครูซงไครีบบอกชื่อลูกศิษย์ เมื่อท่านผู้อำนวยการลากคำว่า...เอ่อ...เสียดยาว เพราะท่านไม่ได้สอนและไม่คุ้นเคยกับเด็กนักเรียน แต่ละวันท่านก็นั่งบริหารแต่ในห้องแอร์จึงไม่รู้จักชื่อนักเรียน

“เอ่อ...ธนากรเขาว่าพวกเธออยู่หมาให้กัดเขา” ท่านผู้อำนวยการมองตรงมายังกลุ่มของนที

“หมานั้นตัวใหญ่่มาก กระแทกเขาล้มลงแล้วทำท่าจะขย้ำคอหอยเขา” ท่าน ผอ. พุดต่อ

ท่านสารวัตรนั่งวางหน้าตาสงบ กลุ่มเด็กๆ คนรักษ์มะหมาต่างคิดว่า ท่านคงจะรักและตามใจบุตรชายมาก ถึงได้ตามมาฟ้องครูประจำชั้น และสุดท้ายเรื่องก็ถึงผู้มีอำนาจสูงสุดในโรงเรียนมัธยมแห่งนี้

ขณะนั้นทั้งโอมและเอต่างพยายามหลบเร้นสายตา แท้จริงแล้วพวกเขาต่างมีร่างกายเป็นหนุ่มกำยำ อายุจะเข้าสิบแปดกันแล้ว ยังมีเรื่องให้ผู้ปกครองตามมาโรงเรียนเหมือนเด็กอนุบาลเสียอย่างนั้น

นทีไหวตัวเล็กน้อยขณะยกมือเชิงขออนุญาตให้ความกระจ่าง

“เอ่อ...เป็นหัวหน้าชมรมคนรักษ์มะหมาไซ้มัย” ผู้อำนวยการถาม

“ไซ้ครับ ผมขอชี้แจงดังนี้ครับ...” นทีหยุดผ่อนลมหายใจจากปอดแล้วสูดหายใจแรงๆ “เมื่อวานนี้ หลังจากผมและกลุ่มเพื่อนไปตามขอหมาที่เทศบาล เพราะหมาจำนวนหนึ่งถูกพนักงานเทศบาลจับตัวไป พวกมันถูกจับในข้อหาหมาจรจัด ไม่มีเจ้าของ...”

“พวกเธอตามไปขอคืนจากเทศบาลเชียวยหรือ เขาให้หรือเปล่า”

“ครับ ทางเทศบาลมอบคืนเฉพาะหมาวัด ส่วนหมาที่จับตัวได้ตาม

ถนนในเมือง เทศบาลไม่ให้ ทั้งๆ ที่ผมกับเพื่อนๆ ก็แจ้งความประสงค์ขอให้ ปล່อยพวกมัน”

“พวกเธอ... ทำอย่างนั้นเพื่ออะไร หมาจรจัดมันเป็นอันตราย มันอาจเป็นโรคกลัวน้ำ เป็นหมาบ้า หรืออย่างน้อยๆ ก็เที่ยวกัดคน พวกเธอทำอย่างนั้นเพื่ออะไร” ท่าน ผอ. ถอนใจขณะรอคำตอบจากเด็กๆ

กลุ่มเพื่อนในชมรมต่างพร้อมใจกันให้พื้นที่ชี้แจง

“ครับ หมาจรจัดอาจเที่ยวกัดคน หรือหากมีเชื้อโรคกลัวน้ำอยู่ในหมาตัวนั้น คนย่อมติดเชื้อโรคได้ ผมกับเพื่อนทราบดี แต่ที่พวกผมอยากช่วยเพราะความที่มันเป็นสัตว์มีชีวิตอย่างคนเรา มันย่อมรักชีวิตเหมือนกัน ความรักความสงสารนี้ทำให้ผมและกลุ่มเพื่อนตั้งชมรมคนรักสุนัขหมาเพื่อช่วยพวกมัน และจะไม่หยุดอยู่แค่นี้ นอกจากให้อาหาร ให้พวกมันมีที่อยู่แล้ว ยังจะดูแลรักษาไม่ให้พวกมันนำโรคร้ายมาติดต่อกัน เพราะผมและกลุ่มเพื่อนๆ จะขอให้สัตวแพทย์มาช่วยแนะนำให้ความรู้เรื่องการดูแลพวกมัน”

“เอาละ ครูพอเข้าใจจุดประสงค์พวกเธอ แต่เมื่อวานทำไมหมาที่พวกเธอดูแลจึงทำร้ายเพื่อนในโรงเรียน และธนาคารบอกว่าพวกเธออยู่หมาวัดให้กัดเขาด้วย”

“ไม่เป็นความจริงครับ” นทีชะงัก จ้องไปทางธนาคารแวบหนึ่ง

“เมื่อวาน ผมกับเพื่อนพาหมาที่ช่วยชีวิตไว้ได้มาที่วัด เป็นเวลาพอดีกับพวกธนาคาร ยงยศ และเพื่อนๆ อีกสามสี่คนเลิกจากเรียนพิเศษแล้วเดินเข้าไปในวัด ธนาคารเอาก้อนหินขว้างใส่หมาวัดให้พวกมันแตกตื่นและรุมเห่า เขาขว้างก้อนหินถูกหมาตัวหนึ่ง ชื่อเจ้าเป็กโก้ มันเป็นหมาตัวโต และเป็นหมาค่อนข้างรู้ภาษาคน พอมันโกรธจึงทะยานเข้าชนธนาคารจนล้มลง มันไม่ทันกัด ผมกับเพื่อนๆ ร้องห้ามไว้ทัน”

ท่านสารวัตรนั่งฟังอยู่ยกมือขึ้นพลางว่า “เอาละ เท่านี้คงพอครับ

ท่าน ผอ. ผมเข้าใจที่หัวหน้าชมรมคนรักษ์มะหมาพูด ผมขออนุญาตถาม
ธนากร บุตรชายผมเอง”

“เชิญท่านสารวัตรครับ” ท่าน ผอ. บอก

ธนากรแทบอยากจะทำให้ร่างละลายหายไปจากตรงนั้นเมื่อท่าน
สารวัตรผู้เป็นบิดาเอ่ยถามว่า “จริงอย่างที่หัวหน้าชมรมคนรักษ์มะหมา
พูดมั๊ยเอ”

เอ หรือ ธนากร สบตาบิดาแวบหนึ่ง ก่อนก้มหน้าตอบเสียงแผ่วๆ
พอได้ยินว่า

“จริงครับ”

“เออละ แค่นี้จบกัน” ท่านสารวัตรหันมาทาง ผอ. แล้วกล่าวต่อ
อีกว่า “ผมต้องขอภัยท่านที่มารบกวน จริงๆ แล้วจะไม่มาหรอก แม่บ้าน
เขาจู้จี้ให้มา เขากลัวว่าหมาจะเป็นพวกหมาบ้าจึงไล่ผมมา เพื่อจะได้รับ
พาลูกไปหาหมอ พอได้ฟังจากเจ้าหน้าที่เป็นหัวหน้าชมรม ผมก็สบายใจ”

“ครับ ครับ ไม่เป็นไร ผมยังงงๆ อยู่ เมื่อวานนี้นักเรียนพวกหนึ่ง
เรียนพิเศษ อีกพวกหนึ่งตามหาหมาที่ถูกเทศบาลจับ นักเรียนห้องเดียวกัน
ทำไมไม่เรียนเหมือนกัน”

สารวัตรหนุ่มขยับตัวพลางเอ่ยลา ท่าน ผอ. เดินมาส่งแขกจนถึง
รถที่จอดอยู่

&

สารวัตรหนุ่มใหญ่ขับรถเก๋งคันงามออกจากบริเวณโรงเรียน ผ่านหน้าวัด เพื่อกลับ สภอ.เมืองที่ทำงาน นี่เป็นครั้งที่สองที่เขามา โรงเรียนมัธยมแห่งนี้ ครั้งแรกเมื่อพาลูกชายคนเดียวมาสมัครเข้าโรงเรียน เพราะหน้าที่ราชการทำให้เขาโยกย้ายไปรับตำแหน่งในหลายจังหวัด ทำให้ลูกชายย้ายสถานที่เรียนตามไปด้วย เมื่อวานตอนเย็นหลังจากเลิกงานกลับถึงบ้าน ภรรยาบอกว่า ลูกชายถูกเพื่อนกลั่นแกล้งยุหมาวัดกัดหมาตัวใหญ่ชนล้มเกือบกัดคอหอย เขาเรียกลูกชายมาสอบถามสาเหตุ ก็ยังบอกว่าถูกเพื่อนแกล้งยุหมาทำร้ายร่างกาย เขาดูร่องรอยลูกชายก็ไม่เห็นมีรอยเขียวหมากัด มีเพียงริ้วรอยจุดแดงซ้ำๆ นิดเดียวบริเวณหน้าอก เขาปฏิเสธบอกว่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่ภรรยาเร่งเร้าแบบค่อนข้างมีอารมณ์กับเขา

“คุณต้องไปสอบถามกับครูให้รู้เรื่อง ทำไมเด็กคนนั้นจึงยุหมากัดลูกอย่างนี้ ยิ่งเป็นหมาวัด เผื่อมันเป็นหมาบ้า จะได้รับพาไปหาหมอ จุด

แดงๆ เป็นรอยเล็บหรือรอยเขี้ยวกันแน่”

“คุณก็ทำเหมือนลูกเป็นเด็กนักเรียนอนุบาล นี่มันอายุสิบเจ็ดแล้วนะ” เขาบอกภรรยา ก่อนจะหันมาคาดคั้นลูกชาย

“เอ แกโตแล้วนะ แกไปทำอะไรเพื่อนจึงยูจะให้หมากัดแก”

เออ้าๆ อึ้งๆ พุดจาไม่เต็มปากเต็มคำ “ผมไม่ได้ทำอะไร เพียงเดินผ่านเข้าไปในวัด เขาก็ยูหมาตัวใหญ่ให้กระโดดใส่จนล้มลง ผมไม่ได้ทำอะไรเลย”

“แล้วหมากัดแกรีเปล่า”

“ไม่ทันได้กัดครับ เขาห้ามมันไว้ก่อน” เอตอบ

“รอยจุดแดงๆ ตรงหน้าอกล่ะ ถูกอะไร”

เอไม่กล้าสบตาผู้เป็นพ่อ ก้มหน้าตอบไม่เต็มเสียงว่า “คิดว่าน่าจะเป็นเล็บหมาข่วน”

ภรรยาของเขาย้ำมาอีกว่า “ยังไงคุณก็ต้องไปสอบถามเด็กพวกนั้นให้รู้เรื่อง ว่าทำไมยูหมาให้ทำร้ายกันอย่างนั้น”

“เด็กพวกนั้นเป็นเด็กวัดเหรอ ถึงได้ยูหมาวัดให้กัดแกได้” สารวัตรยังเค้นเอาเรื่องราวจากลูกชาย

“ไม่ใช่เด็กวัด เขาเรียนอยู่ห้องเดียวกับเอ”

สารวัตรฟังคำจากปากลูกชายคนเดียวก็ยิ่งรู้สึกงงงัน นักเรียนในห้องเดียวกันแต่ยูหมาวัดกัด ฟังแล้วชวนให้สงสัย ครั้นมาได้ยินจากปากคำของเด็กหนุ่มหน้าตาคมสัน ที่บอกว่าเขากับเพื่อนๆ ทำกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ ตั้งชมรมคนรักมะหมาเพื่อดูแลหมาวัดและหมาจรจัดให้มีอาหารกิน โดยมุ่งมั่นส่งเสริมความรักความเมตตาต่อสัตว์เลี้ยงเหล่านั้น

หากมองในด้านการปลูกฝังคุณธรรมแก่เยาวชนนั้น สารวัตรรู้สึกชื่นชมเด็กหนุ่มและคณะ แต่เท่าที่เขาพิศดูจากแววตา คำพูด และการแสดงออกของครูประจำชั้น นับเป็นอาการบอกความรู้สึกไม่ดีกับนักเรียน

กลุ่มนี้ หากว่าเป็นกิจกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ มองรว
จะไร้สาระไปเสียทั้งหมด แต่สารวัตรกลับนึกชื่นชมความคิดและการ
กระทำของนักเรียนชมรมคนรักษมะหมา มาก เด็กเหล่านี้ไม่ควรถูก
ครูประจำชั้นตีตึง เพราะสังคมยุคปัจจุบันมีแต่การแก่งแย่งชิงดีกัน
มากกว่าจะคิดถึงหัวอกผู้อื่น การคิดถึงผู้อื่นและช่วยผ่อนคลายความ
เดือดร้อนให้มัน เป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมให้มีในจิตวิญญาณของเยาวชน
ผู้กำลังเติบโตเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติในวันข้างหน้า กิจกรรม
สร้างสรรค์ต่างๆ ของเยาวชนเป็นสิ่งที่ควรสนับสนุนอย่างยิ่ง

สารวัตรรู้สึกจะอายุต่อการกระทำของลูกชายของตน จนต้องรีบ
เอ่ยปากลา

เวลาเดียวกันนั่นเอง ในช่วงโมงเรียนกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์

ครูชงโคยืนหน้าบอญญูไม่รับอยู่หน้าชั้น ม.๖/๑ ซึ่งเป็นห้องที่
หล่อนเป็นครูประจำชั้น หล่อนเกิดอารมณ์ขุ่นมัวมาตั้งแต่ตอนที่รายงาน
ผู้อำนวยการแล้วพาดพิงถึงการสอนพิเศษของหล่อน เพียงแต่ผู้อำนวยการ
การเอื้อนเอ่ยออกมาลอยๆ “นักเรียนชั้นเดียวกัน พวกหนึ่งเรียนพิเศษใน
ห้องเรียน อีกจำนวนหนึ่งอยู่กับกิจกรรมเลี้ยงหมาวัด...” เพียงเท่านั้นหล่อน
ก็เป็นเดือดเป็นแค้นตามอาการวุ่นหลังหระของหล่อน พอได้โอกาสใน
ช่วงโมงวิทยาศาสตร์ หล่อนก็ขึ้นเสียงใส่นักกับพรรคพวกทันที

“นที! ทำไมเธอจึงพาดพิงถึงการสอนพิเศษของชั้น เธอโกรธเพราะ
ไม่ได้เรียนด้วยใช่ไหม!”

ครูชงโคพูดกระซำคำห้วนๆ แสบเป็นเสียงตวาด แววดตาที่จ้อง
มองเด็กหนุ่มรวจะลุกเป็นไฟ ตอนแรกนทีรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง เขาลุกยืน
ประสานสายตากับครูด้วยอาการไม่เข้าใจ เพียงโผล่เข้ามาในชั้น ไม่ทัน
วางอุปกรณ์การเรียนในมือด้วยซ้ำ ครูสาวก็ขึ้นเสียงอย่างคนโกรธจัด

“ผมไม่เข้าใจที่ครูว่าผมกล่าวพาดพิง”

“เธอ!...ไม่ต้องมาทำไก่ เธอพูดพาดพิงการสอนพิเศษของชั้น ในห้องผู้อำนวยการ”

ขณะที่นั่งคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนเอ่ยต่อ “ผมก็เพียงพูดว่า ธนากรกับเพื่อน หลังเลิกเรียนพิเศษก็เดินออกจากโรงเรียนเข้าไปในวัด แล้วเอาก้อนหินขว้างใส่หมาหลายก้อน ผมพูดเพียงแค่นี้ ไม่มีอะไรเสียหายนี่ครับ”

“เธอไม่เสียหาย แต่ชั้นเสียหาย! ผู้บริหารเพิ่งเลี้ยงชั้น” เสียงของครูยังห้วน

มะไฟนั่งอยู่โต๊ะใกล้ๆ ยื่นมือสะกิดยุวาดาที่นั่งอยู่โต๊ะข้างหน้า พอยุวาดาหันมา มะไฟก็พูดเบาๆ พอได้ยินว่า “ดา ช่วยนทีสิ เขาพูดไปโดยไม่รู้ว่าครูเปิดสอนพิเศษวันเสาร์-อาทิตย์ด้วยซ้ำ”

ยุวาดาพยักหน้ารับทราบ ขณะที่หน้าชั้น ร่างสูงบอบบางแทบจะเรียกว่าไม่เสียบผีของครูซงโคยังคงขึ้นเสียงเรื่องเดิม ไม่มีทีท่าจะสอนต่อง่ายๆ

“เธอแกล้งพูดให้ ผอ. รู้ พวกเธอไม่รักตัวเอง เทียวตะลอนๆ เก็บหมาขี้เรื้อนหมาจรจัดตามตลาดตลาดดี เอาหน้ากับสังคม ชาวบ้าน...”

“เปล่านะครับ คุณครู ผมไม่ได้ทำเพื่อหวังเอาหน้า กิจกรรมวิชาเลือกเสรี พวกผมจะเลือกเรียนอะไรก็ได้ไม่ใช่เหรอครับ และผมขอเรียนคุณครูไว้ตรงนี้ว่า การที่ผมกับพรรคพวกเที่ยวช่วยเหลือหมาจรจัดหรือหมาวัดก็ทำกันนอกเวลา ไม่ใช่เวลาเรียนที่จะทำให้เสียการเรียน พวกผมทำเพราะอยากช่วยเหลือสัตว์ที่อดอาหาร พวกมันไม่สบายก็อยากให้มันหาย ให้ได้มีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ในฐานะที่มันเกิดมาเป็นเพื่อนร่วมโลก ผมไม่หวังเอาหน้าเอาตาแต่อย่างใด” นทีเน้นคำตอบตอนท้าย

ภายในห้องเรียนเงียบกริบ หากจะมีพูดคุยกันบ้างก็เพียงกระซิบกระซาบ โดยเฉพาะกลุ่มของโอมหรือยงยศ เอหรือธนากร มองสบตากัน

แล้วชักคิ้วหลิวตาให้กัน เป็นเชิงว่ารู้สึกสะใจที่กลุ่มฝ่ายตรงข้ามถูกครู
เล่นงานแทบตั้งตัวไม่ติด

“กลุ่มคนรักษ์มะหมาชี้เรื่อนโดนหนัก สมแล้ว!” ธนากรยื่นหน้าไป
กระซิบเบาๆ กับยงยศ

“สมน้ำหน้า พวกมัน...” ยงยศหรือโอมกระซิบตอบ แต่ดูเหมือน
ตั้งใจให้มะไฟกับยุวาดาได้ยิน

ยุวาดาเลือดขึ้นหน้า รู้สึกหมั่นไส้ยงยศกับธนากร เธอขยับตัวยกมือ
ขออนุญาตลุกขึ้นชี้แจง

ครูชงโคปรายสายตาคมวาวมาทางเด็กสาว

“เธอ!...มีเรื่องอะไร ลุกขึ้นพูด” น้ำเสียงห้วนและกระด้างเต็มที
เพราะหล่อนยังคิดว่า นักเรียนกลุ่มคนรักษ์มะหมาคือตัวการที่ทำให้หล่อน
ถูกผู้บริหารตำหนิ “เปิดสอนพิเศษวันหยุด ทำไมจึงเลือกสอนนักเรียน
บางคน การให้ความรู้แก่นักเรียนควรให้ได้รับเสมอภาคกัน”

คำพูดที่ฟังดูเหมือนถูกต้องอย่างแรงนี้ เป็นสาเหตุให้ครูชงโค
อารมณ์เดือดอกกับนักเรียนในชมรมคนรักษ์มะหมา ซึ่งเป็นสัตว์ที่หล่อน
รังเกียจว่าสกปรก มีเห็บ เหา หมัด ยั้วเยี้ยน่าขยะแขยง แม้เพียงหมาเดิน
ผ่าน หล่อนก็รู้สึกคันตัวยุบยับ

“คุณครูคะ!” ยุวาดาเอ่ยพลางหายใจเข้าปอด ตั้งสมาธิสู้แววตา
หลังกรอบแวนนั้นอย่างไม่สะทกสะท้าน

“การเปิดสอนพิเศษวิทย์ นทีและพวกหนูไม่มีใครทราบหรอกคะ
นทีเขาก็ไม่รู้ บังเอิญเมื่อวานหนูทำงานที่บ้านเสร็จ ตอนเที่ยงหนูปั่นจักรยาน
แวะมาโรงเรียน พบโอมกับเอทีได้ร่มไม้หน้าอาคารเรียน โอมบอกหนูว่า
เพิ่งเลิกเรียน หนูสงสัยเลยถามเขาว่าเรียนวิชาอะไร โอมบอกว่าเรียนวิทย์
คุณครูเปิดสอนพิเศษให้ชมรมวิทย์ครึ่งวันเสาร์-อาทิตย์ตลอดทุกเดือน แต่
ต้องเสียเงินค่าเรียนคนละสามร้อยบาทต่อเดือน หลังจากนั้นหนูก็เข้าไป

ในวัดเพื่อพบพวคนที่ที่เอาอาหารมาเลี้ยงหมา ต่อจากนั้นพวกเขาเข้าไป
ขำว้างหินใส่หมาในวัด นทีถามหนูว่า พวกโอมมาทำอะไร หนูจึงถ่ายทอด
คำพูดของโอมให้เขาฟัง นทีพูดไปตามความจริงไม่ได้กลั่นแกล้งให้ ผอ.
ตำหนิคุณครูแต่อย่างใด คนผิวดำจะเป็นหนูกับบงยตที่นำเรื่องนี้มาเล่า
ไม่ใช่ความผิดของนที หนูขอชี้แจงอย่างนี้ค่ะ” ยูวาดาทอนใจลึกยาว

เสียงออดหมดชั่วโอมเรียนสุดท้ายของภาคเช้าเงียบลง นักเรียน ม.
๖/๑ ต่างรู้สึกผ่อนคลาย บางคนรู้สึกโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก
ตลอดเวลาสามคาบเรียน ครูชงโคอารมณ์เสีย นอกจากบ่นดูต่านักเรียน
ที่หล่อนตั้งข้อหาว่า ทำให้หล่อนเสียหายจนถูกผู้บริหารตำหนิ หล่อนจึง
ถ่ายอารมณ์ขุ่นมัวของตัวเองลงมาที่เด็กๆ จนไม่ได้รำเรียนเนื้อหาวิชา
ก่อนปล่อยนักเรียนออกมาพักเที่ยง หล่อนเอ่ยอย่างเยาะหยันว่า

“ใครรู้ตัวว่าเก่งก็ไปศึกษาเนื้อหาเอาเอง ชั้นจะไม่กลับมาย้อนสอน
เด็ดขาด พวกชมรมวิทย์ไปเรียนกับครูวันเสาร์หน้า บอกพัก!” น้ำคำห้วน
จัด จากนั้นหมุนร่างเดินออกจากห้องเรียนไปอย่างรวดเร็ว

นักเรียนห้อง ม.๖/๑ ทรูออกจากห้องราวกับห้องเรียนกลายเป็นคุก
คุมขังที่แสนอึดอัด ตูมกับเมธเดินเข้ามาหาขณะที่ขณะกำลังเก็บอุปกรณ์การ
เรียนไว้ในลิ้นชักโต๊ะ นอกจากทั้งสามแล้ว ในห้องไม่มีนักเรียนคนอื่นอีก
ครูชงโคก็ขอย่ำเท้าลงสั่งหายลับไปทางห้องพักครูก่อนที่นักเรียนจะออก
จากห้องด้วยซ้ำ มะไฟกับยูวาดายืนรอทั้งสามอยู่ตรงเชิงบันได

“ครูคงคิดว่าพวกเราไม่มีปัญญาทำความเข้าใจเรื่องนี้ ฮี! ดูถูกตูม
มากไปแล้ว”

ทั้งสามเดินออกมาจากห้องเรียน พบสองสาวเพื่อนร่วมชมรมฯ
ที่ทางลง

“ใครไม่เข้าใจเดี๋ยวตูมตีหัวให้” ตูมพูดต่อจากที่ค้างไว้

“อะไรของเธอ ตูม” มะไฟถาม

“เนื้อหาวิทย์ชั่วโมงเรียนวันนี้ไง”

มะไฟกับยุวาดาร้องพร้อมกัน “อ้อ!” มะไฟพูดต่อ “กลศาสตร์เรื่อง ‘รอก’ ก็อ่านมาเที่ยวหนึ่งแล้วเมื่อคืน เดียวคืนนี้ทำการบ้านคณิตเสร็จจะอ่านต่อ ก็ไม่น่ามีปัญหาถ้าตั้งใจอ่าน” ทั้งหมดเดินลงบันไดมาพร้อมกัน

“เออ... นที นั่งจิมจิดูท่าจะคลอดวันนี้ เมื่อเข้าชั้นกับยุวาดาไปซุนอาหารพวกมันแต่เช้า นั่งจิมจิเพียงดมๆ อาหารแล้วก็กลับเข้าไปนอนชดชอกเส้าใต้ศาลา” เมธบอก

“ใช่ ท่ามันจะเจ็บท้องออกลูก” ยุวาดาเสริมอย่างเห็นด้วย นทีทำท่าลังเลขณะเดินไปกินอาหารที่โรงอาหาร เกือบจะเดินเตลิดไปดูอาการนั่งจิมจิแล้ว

“ว่าไง นที” ตุมสงสัยอาการของเพื่อน

“เราจะไปดูจิมจิก่อน หรือจะกินข้าวกลางวันก่อนดี” นทีถามคนที่โผล่ขึ้นก่อนคือ ตุม หนุ่มน้อยเจ้าเนื้อ

“อ๊อ! ยังไงก็ชอกกินก่อนเถอะ เมื่อเข้ากินข้าวต้มกุ่มงั่วเดี่ยว”

ตุมร้องพลางโน้มหน้า แค่ออกแรงก้าวลงบันได เหนือก็ผุดพราวเต็มหน้า จนเจ้าตัวต้องควักผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ด

“ปกติก็ชาม นายตุม” มะไฟเข้า

“สาม กับนมอีกแก้ว” เจ้าตัวยกนิ้วประกอบ ทำให้ทั้งหมดหัวเราะ

“ถ้าฉันก็กินข้าวแกัโรคหิวก่อน” นทีบอก

นั่งจิมจิหมาพันธุ์ชิซุขนปุกปุยมีอาการกระวนกระวาย เดี่ยวผุดลุกผุดนอน อาการมันทุรนทุรายแถมยังอารมณ์เสีย ไม่ยอมให้แม้แต่เจ้าแปะก๊วยเข้าใกล้ เจ้าแปะก๊วยหมายייםยาก (ที่จริงกระดิกหางยาก) มันเป็นหมาค่อนข้างวางตัวกว้างกับพวกหมาพันธุ์เล็กด้วยกัน แม้แต่หมา

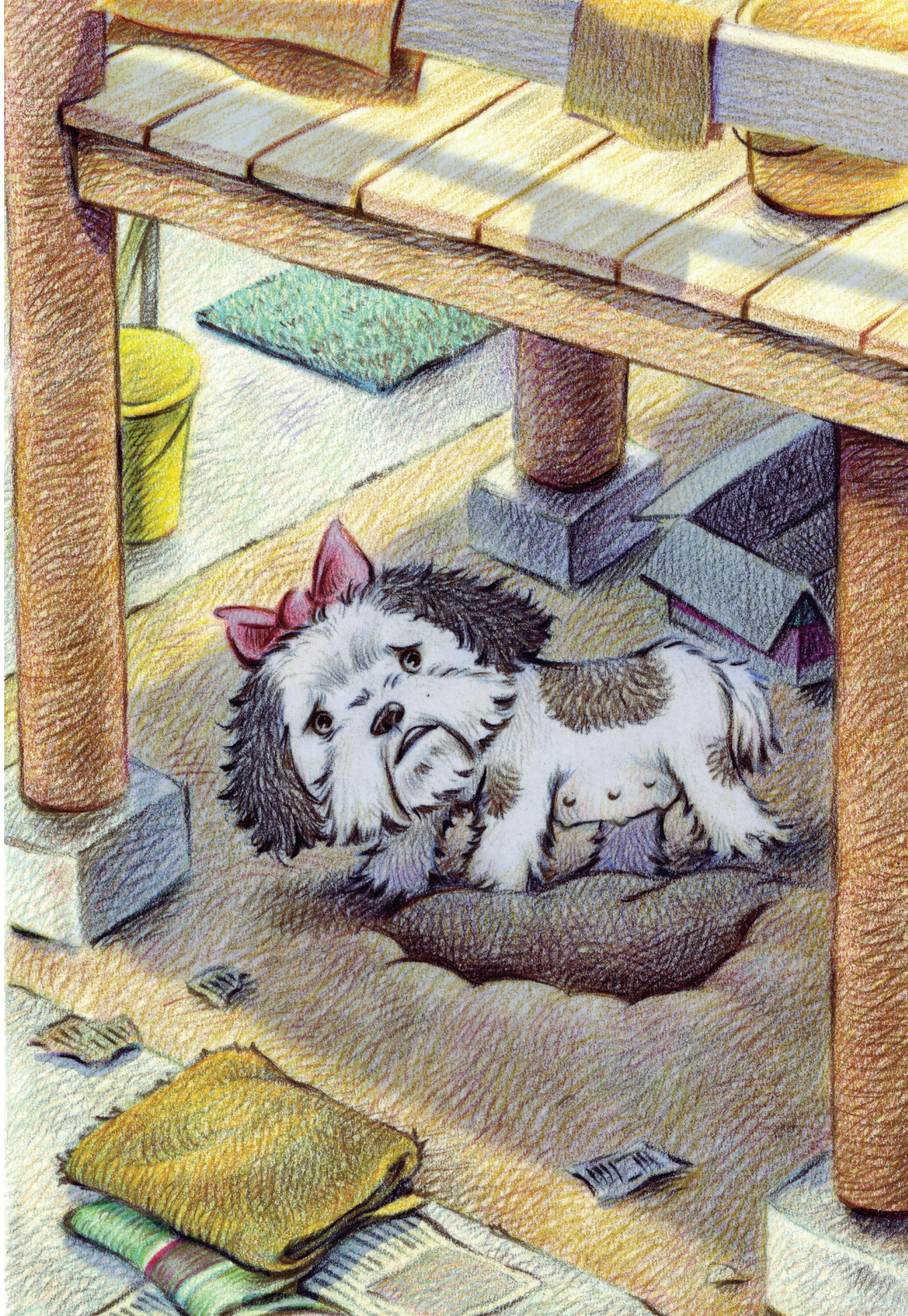

ตัวโตๆ หากอารมณ์โกรธลึวๆ ขึ้นหน้าจนตัวมันจ้องเขม็ง เจ้าแปะก็วยก็ ฟุ้งชนเอาได้ง่ายๆ เหมือนกัน ทั้งที่ความสูงของมันอยู่ระดับขาของ พวกหมาตัวโต เรียกว่ามันเป็นนักเลงพอตัว เจ้าแปะก็วยเคยปะทะกับ เจ้าแกลีโอ หมาพุดเดิลขนขาวหยิกหย็อง เพียงยืนกินอาหารใกล้ๆ กัน แล้วเกิดการเขม่นกันขึ้นมา ทั้งคู่ก็ทะเลาะแข่งจับกันด้วยปาก ขณะยืน สองขาหลังประสานขาหน้าเอาปากห้าห้ากัน ปีนี่เจ้าลีโอดูแก่จนหัวตก หลังง่อม แถมชอบทำหางง้าจุกกันหมดสง่าราศีไปมากทีเดียว แม้จะแก่ และเรียวแรงเหลือน้อย มันก็ไม่เคยยอมเจ้าแปะก็วยง่ายๆ เหมือนกัน เพราะเจ้าลีโอผ่านโลกผ่านประสบการณ์มานาน หากเกิดปะทะกับเจ้า แปะก็วยที่ไร ปากที่ยื่นยาวกับเขี้ยวแหลมคมของเจ้าลีโอก็ทำให้เลือด มุทะลุของเจ้าแปะก็วยปริมีไหลออกจากแผลริมปากทุกที เพราะปากเจ้า ลีโอยื่นยาวมีโอกาสตวัดงาบกัดได้เร็วกว่าเจ้าแปะก็วยซึ่งปากสั้น แต่ เรียวแรงปะทะแล้วเจ้าลีโอแพ้ เพราะความเป็นหมาพุดเดิลแก่ๆ ของมัน และเพราะความแก่ของเจ้าลีโอนี้เอง มันจึงซัดเซพเนจรกลายเป็นหมา วัดเต็มยศ (หากคิดย้อนหลัง พวกหมาพันธุ์เล็กเหล่านี้ก็เศร้าเหมือนกัน)

เจ้าแปะก็วยพยายามเอาใจจิมจิ เข้าใกล้แล้วยื่นหน้ามูฟุของมัน ดมดมอมนั่งจิมจิอย่างเอาใจ แต่นั่งจิมจิรู้สึกรำคาญจึงคำรามใส่ แล้วอ้า ปากจับเจ้าแปะก็วยเบาๆ ก่อนจะพาร่างอู้อย่ายแทบท้องลากดินตรงไป ได้ถนนศาลา มันเตรียมหลุมตื้นๆ สำหรับตกลูกไว้หลายวันแล้ว จิมจิดิด ว่าชอกแค้นๆ ระหว่างเสาศาลาเป็นที่ปลอดภัยสำหรับมันและลูกเล็กๆ ที่จะออกมาดูโลกเป็นหมาวัดเต็มตัว

เสียงเด็กๆ คู่ยกกันขณะก้มมองหาจิมจิหมาท้องแก่ มันชะเง้อคอ ขึ้นมามอง

“ที่จริงหมาวัดกับพวกหมาจรจัดไม่มีใครอยากให้มีลูกหรอก โดย เฉพาะคนของเทศบาล จึงพยายามกำจัด บางที่ถึงกับใช้ยาเบื่อเลย

ที่เดียว” มะไฟพูด

“เราจะทำยังไงได้ละ มารู้อ่านังจิมจิมี่ลูกก็ตอนมันเดินอุ้ยอ้ายแล้ว”
ยิวาตาพูดพลางย่อตัวแล้วกวาดตามองไประหว่างเสาศาลา

“ลูกหมาพันธุ์ซุซุขายได้นะ หรือเราจะเอาลูกนังจิมจิมี่ไปขาย หรือ
ใครอยากเอาไปเลี้ยง” ตูมถามในตอนท้าย

“อย่าขายลูกมันเลย สงสาร เลี้ยงไว้ด้วยกันนี่แหละ เอาไปเลี้ยง
ที่บ้าน พ่อแม่ฉันคงไม่เห็นด้วยหรอก บ้านฉันเป็นร้านค้าขายไม่เหมาะจะ
เลี้ยงหมา” มะไฟบอก

“ฉันก็เหมือนกัน คลินิกของพ่อคงไม่ยอมให้เลี้ยง” ยิวาตากล่าว
เสริม

“ฉันยังไม่เห็นทาง ร้านทองของเตี้ยกะหมาม้ายังไม่เห็นทางจะ
อนุญาต” ตูมพูด

นทีกับเมธเดินไปมองหานังจิมจิมี่ฟากศาลาอีกทางหนึ่ง

นทีเตรียมกล่องกระดาษขนาดใหญ่และมีผ้าขนหนูเก่าๆ มารอง
ให้ลูกหมานอน ครั้นเหล่านางหมาวัดเห็นเด็กๆ ต่างรุมกันมาเดินตาม บ้างก็
เข้ามากระดิกหางตมแข่งขาแสดงความรักภักดี พวกมันจำเด็กหนุ่มสาว
กลุ่มนี้ได้ดี เจ้าแปะก๊วย นังน้ำอุ่น กับเจ้าแพนด้าจิ้งก้าน้อย เดินมารุม
ล้อมตูม หนุ่มเจ้าเนื้ออุ้มแพนด้า ลูบหน้าลูบหลังมันอย่างรักเอ็นดู

“ฉันว่า ดูพ่าน้ำอุ่นใกล้จะเป็นสัตว์แล้วนะ” ตูมพูดขณะจ้องนังน้ำอุ่น

“เธอ...รู้อะไร” มะไฟถามเสียงแหลอม

“ดูใต้หางมันสิ” ตูมตอบหน้าตาเฉย

“เฮ้ย! เธอหนีพิเรนทร์จัง” มะไฟกับยิวาตาร้องพร้อมกัน

“พวกหมาใหญ่ตัวเมียหลายตัวก็มีแวว” ตูมพูดต่อ

“โอ๊ย! ตายแล้ว ทำไมจะมากมายยังงี้ เราจะเลี้ยงไหวหรือ”

ยิวาตาร้อง

“ฉันว่า เราต้องหาทางป้องกันอย่าให้หมาตัวเมียตั้งท้อง” มะไฟว่า
 ตูมหัวเราะ “เธอมีวิธีทำยังไงถึงจะป้องกันได้ มันเป็นเรื่องธรรมชาติ
 นะ เธอเรียนชีววะมาแล้วไม่ใช่หรือ”

“ฉันจะสละกางเกงลิงเก่าๆ มาให้พวกหมาวัดตัวเมียนุง ดา เธอ
 ต้องร่วมมือกับฉันนะ เตรียมหากางเกงในมานุงให้หมาตัวเมีย” มะไฟ
 แสดงความคิดเห็น

ตูมกับยิวาดาทหัวเราะจนน้ำตาเล็ด พอดีเมธกับบั้นที่เดินเข้ามา

“พวกเธอหัวเราะอะไรกัน” เมธถาม

ตูมแหงนหน้าหัวเราะพุงกระเพื่อม ยิวาดาบอกกลัวเสียงหัวเราะว่า

“หัวเราะความคิดของมะไฟ เขาบอกว่าจะเอากางเกงลิงมานุงให้
 หมาตัวเมียตอนมันเป็นสัด ป้องกันไม่ให้ตัวผู้ทำอะไรมันได้ พวกเราเลย
 ขำว่ามะไฟคิดได้ไง”

บั้นที่กับเมธพลอยหัวเราะตามไปด้วย มะไฟเห็นเพื่อนหัวเราะตนจึง
 ร้องขึ้นว่า

“พวกเธอไม่ต้องหัวเราะหรอก รับรองได้ผล ฉันจะใช้กับน้ำอุ่นเป็น
 ตัวแรก คอยดู”

บั้นที่พูดกลัวหัวเราะว่า “พวกเธอตลกจริง เราควรปรึกษาสัตวแพทย์
 ดีกว่านะ”

“แต่เราต้องใช้เงินนะถ้าพามันไปหาหมอ แต่ค่าอาหารเลี้ยงมันก็
 หนักหนาแล้ว นี่ยังดินะที่หลวงพ่อกันช่วย จึงประคับประคองอยู่ได้”
 มะไฟขึ้นเสียง

“ไอ้!...นั่น ฉันเห็นนั่งจิมจี้แล้ว มันโผล่หัวขึ้นจากหลุมระหว่างเสา
 นั้น” ยิวาดาร้องบอก ทำให้เสียงหัวเราะชั้นมะไฟเจี๊ยบลง เพราะต่าง
 ก้มตัวเดินตรงไปยังนั่งจิมจี้ที่กำลังนอนอยู่ในหลุมดินที่มันขุดไว้